



ZAGGABIROZZI

HYNEK MARÁK

ZAGGABIROZZI

HYNEK MAŘÁK

Země Antikrista

1. díl

*Každý v sobě nosíme kus vlastního Dábla.
Největší jeho díl v sobě nese ten, který nemůže
zemřít.*

Text © 2016 Hynek Mařák
Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2016
1. vydání © Lukáš Vik, 2016

1. díl

ISBN ePub formátu: ISBN 978-80-7536-104-2

ISBN mobi formátu: ISBN 978-80-7536-105-9

ISBN PDF formátu: ISBN 978-80-7536-106-6

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

OBSAH

PŘEDMLUVA

ÚVODNÍ SCÉNA – CIRKUS BABYLON

ZAGGABIROZZI 1

KIRIL

ZAGGABIROZZI 2

ANTONÍN KRÁSNÝ JUNIOR

FERDA 1984

ZAGGABIROZZI 3

ELITA

SVATBA

SVĚT MJR. ANTONÍNA KRÁSNÉHO ANEB CO SE MÁ
STÁT, SE STANE

SÍLA ANONYMU

ZAGGABIROZZI 4

FERDA ROK 1958

ZEMĚ ANATHEMA

EMAN & NADĚŽDA & MARKÉTA & BEZEJMENNÝ, 23. 5.
1958, čas 22.25

BEZEJMENNÝ

EMAN: NAROZENÍ

BOHNICE

EMAN: INVAZE 1968

ZAGGABIROZZI 14

REKAPITULACE UDÁLOSTÍ DNE 16. ŘÍJNA ROKU 1978

CIRKUS BABYLON – HLEDÁNÍ ZTRACENÉHO ČASU
ANEB JESUS SMART SUPER STAR

PŘEDMLUVA

Vážená čtenářko, vážený čtenáři,
jako autor příběhu vám krátce popíši, oč mi v románu jde, včetně svého pohledu na současné politické uspořádání. Za účelem rychlého představení světů, které budu líčit, použiji hudbu s vizualizací, volně přístupnou na YouTube. První ukázka:



Jedná se o hudební dílo jihoafrické skupiny [Die Antwoord](#), která je v kulturní branži respektovaná svým originálním vizuálním vyjadřováním, založeným na propracovaném imagi jihoafrických slumů, magii a kontrastu s druhým světem v téže zemi

– světem bohatých. Jak jste si možná všimli, v textu je použito slovo robot, jehož původ pochází od nás z Čech a jedná se o smyšlený novotvar bratří Čapků. Troufám si vám předvést, co tento pojem zažil, než dorazil na místo svého nového působiště, odkud k nám ve formě uvedeného videa dorazil zpět, obut do pozměněného významu. Nabytý tímto věděním vám převyprávím jeho podivuhodně spleť příběhy a provedu vás světy, kterými na své pouti kráčel vstříc svému novému určení. Druhá ukázka:



Doporučuji vám spravit si náladu [druhou ukázkou](#). Je to velmi klidná skladba originálního, mimo hlavní mainstream uznávaného izraelského zpěváka Asafa Avidana. Tato skladba znázorňuje pocit harmonie,

kterým bych chtěl vyjádřit vítězství dobra nad zlem ve svém románu.

Proč jsem použil tento přírůbek? Svět, který čtenáři předkládám, vychází svou povahou z křesťanské mystiky promítnuté do mého příběhu. Při své snaze vyjádřit se co nejsrozumitelněji uvádím čtenáře v prvním dílu do světa, který jsem musel vytvořit a popsat. Druhý díl je psaný modernějším stylem, který má mnohem větší dynamiku příběhu a je více postaven na vypravěčském umění. Brutalita a celkový pesimismus prvního dílu má svůj důvod – příběh je založen na vnímání světa z křesťanského pohledu. Z tohoto úhlu pohledu jsme v době naší komunistické zkušenosti vyrůstali v herezi, protože víra v Krista byla ze zákona stíhána. Mým záměrem je ukázat lásku, potažmo víru v Krista, jako hlavní hybnou sílu. Čtenáře konfrontuji s koncepcí zahrnující několik světů, přičemž konečným východiskem v tom našem je cesta za svobodou – vše zakomponováno do magické hry rozehrané před čtenářem.

Svou koncepcí e-knihy s interaktivními odkazy usiluji o rozšíření limitů daných psanému slovu a snažím se vrátit románu spiritualitu, která je běžná v hudbě či ve filmové tvorbě s vyústěním, jež směřuje k výše

řečenému poznání. Na rozdíl od toho, co je běžně dosažitelné na trhu ve formě magických příběhů PC her a ve filmové podobě. Ti starší nechť se zeptají svých vnoučat. Ochotně vás uvedou do světa, který znají a který už dávno formuje jejich představivost i vnímání. Proto se domnívám, že pro tuto generaci nebude má imaginace výrazným problémem. Rozdíl je v pojetí – v mém příběhu jsem záměrně spojil fikci s realitou uplynulého století, přičemž spějí k vyústění, které ve třetím dílu vrcholí zhroucením železné opony a vykročením za dlouhá desetiletí ztracenou svobodu.

Román vychází z pocitů i vědění člověka, který vyrůstal v době normalizace. Pociťoval člověka chyceného v osidlech definovaných útlou knížečkou Poučení z krizového vývoje. Ten člověk už neexistuje. Dle mého dnešního názoru je politický pohled na reálný svět odlišný. Atmosféra románu odpovídá pochopení politického uspořádání na základě vnucené vnější síly za normalizace. Není aplikovatelná na dnešní pochopení světa. Jedná se o uvažování jedince, kterému byla násilím odebrána svoboda a dokresluje atmosféru doby.

Dnes vnímám svět zcela jinak. Je však třeba si uvědomit, že se nám v současné době boří naše zažitá klišé o světě, jak jsme ho znali. K pochopení kořenů

toho, co se děje – a to si musíme připustit, ať chceme, či nechceme –, bychom měli znát podstatu islámu, pravoslaví, judaismu, buddhismu – a omlouvám, se pokud jsem něco vynechal. Jakkoliv se prezentujeme světu jako ateistický národ, troufám si říci, že to není pravda. Je to nálepka, které je levné se držet a neplatí v době, kdy je situace vážná. K pochopení toho, co se v dnešní době děje, bychom měli znát aspoň rámcově obrazy těchto náboženství, abychom mohli posoudit, kam sahají hranice přijatelnosti pro každého z nás. Jinak se naše hodnotící soudy zjednoduší na prohlášení: Islám? Špatně. Rus? Američan? Atd.

Naším cílem by mělo být vytvoření společnosti, která udělala čáru za minulostí formou odpuštění – a už se kádrováním u nás doma dál nezabývat. Co si však musíme naopak vštípit, je to, že bychom se v této převratné době měli povinně ptát našich politiků na jasná vyjádření třeba i této podoby: Kdyby s ohledem na nepodložené spekulace nastala hypoteticky ta a ta situace, jak byste se zachoval? Cílem by nám měl být úmysl udržovat společenství založené na vzájemném respektu a zemi, odkud není třeba emigrovat.

V rámci uspořádání světa, který jsem popsal, chápu Rusko jednoznačně jako hybatele světových sil. Rusové v sobě mají obrovskou sílu. Projevili ji v průběhu druhé světové války a za to jim dodnes patří

náš respekt i má poklona. My si však musíme položit otázku, na jaké straně se nacházíme. Vnímám Rusko jako multikulturní zemi ještě z doby, kdy o tomto výrazu nebylo ani vidu ani slechu v řádech tisíců let zpět, hluboko do kmenových společenství. Svou geografickou polohou je přirozenou křižovatkou euroasijského kontinentu, oblasti, která do příchodu Slovanů, jež vtiskli Rusku jeho charakter, byla ovládána divokými kmeny Skythů, Hunů, Avarů, Chazarů, Volžských Bulharů a dalších etnik. To činí kulturu Ruska tak nesmírně bohatou tradicemi. Tuto symboliku později v románu vyjadřuji legendou o dvou bratrech, kdy jeden se vydává za svou láskou – ženou jménem East, druhý je očarovaný spanilou kráskou jménem West. V rámci výše uvedeného respektu však vyjadřuji svůj názor, že i Rusové by měli respektovat naše rozhodnutí učinit krok, který jsme provedli – totiž krok do Evropy, v níž dominuje křesťanství. To nás mimochodem sblížuje s Ruskem. Z důvodů, které jsem uvedl, se Rusko prezentuje jako pravoslavné – ortodoxní, ve smyslu očištném.

V tomto názvu se skrývá síla i čistota, která je ryzí. Abychom byli schopni pojmout svět kolem sebe, svět, který se opírá o tradice, je třeba mít aspoň rámcový přehled o těchto náboženstvích. Tvrdím, že bez ohledu na naši deklarovanou směšnou víru

v „něco“ a denní švejkování jsme schopni spirituálně uvažovat v parametrech těchto kultur a vyhradit si své místo. Jinak se naše poznání světa smrskne na směšné prskání malé země, světu prezentované jako ateistické, ačkoliv to tak dle mého názoru není a nebylo. Náš původní, dnes špatně pojmenovaný historický příklon k ateismu pochází z naší snahy vše rozebrat a přizpůsobit sobě – vlastnímu národnímu individualismu, přičemž poznávacím kódem je naše schopnost vše humorem ironizovat.

Historicky však bylo toto naše pochopení světa založené na křesťanství. Před křesťany zde byli Keltové. Za bolševika nám pohled na svět zploštili do jednoduchých sloganů namlácených do nás formou přetaveného Švejka. Hašek byl génius v tom, co vyjádřil, poněvadž znal podstatu toho, z čeho si legraci dělal. Z katolíků, monarchie a nedostatku svobody. To nelze plně aplikovat na dnešek. Dnešní typický český ateista není schopen formulovat rozdílnost kultur kolem, velkou měrou jsme pak náchylní k víře v každou na trhu dočasně volnou slátaninu.

Vraťme se k Rusku – bez Bulgakova s Dostojevským by pro mě nebyla literatura. Toto je intelektuální výzva Rusům: Kde máte mezi sebou toho, který mě porazí románem? Vyhláшуji soutěž. Ukaž se –

volám! Kde jsi, další Pasternaku, Tolstý, Solženicyne, Charmsi?

Mým kolbištěm je literatura a psané slovo. Toto je hozená rukavice formou veřejně vyhlášené soutěže. Kdo vytvoří lepšího Aljošu z té doby? Začněme rozplétat osud jedinečně krásné osoby Nataši Michajlovny Križské. Vraťme se zpět do ponurých dnů druhé světové války a vykreslím vám Aljošu, ze kterého budete plakat. A vykreslím vám Rusy, na něž budeme všichni pyšní. Tento záměr mi umožní ukázat ten pravý motiv, který dal ruskému národu sílu vyhrát. Za tím účelem jsem pro plánovaný druhý díl vytvořil schéma zrození trojjediného Aljoši, jehož osudy v historicky pro Rusko rozhodujících momentech podpořím myšlenku národního sjednocení a složím Rusku poklonu v literární podobě. Katarzí znázorním pochopení souvislostí z pohledu Aljoši. Svět, který čtenáři ukazují, zobrazují s limity, instinktem, pokorou a respektem, jež byly vlastní mým vzorům. Dostojevskij, Kafka, Bulgakov, Hašek, Meyrink, Perutz, Beckett a další a další. Mým cílem je posunout hranice literatury s odvahou, kterou měli oni.

Popis světů, které zobrazují, se přizpůsobuje vizualizaci toho, co jsme zvyklí přijímat v podobě filmu či videa. Scéna, kterou se chystám vrátit do

období války, bude plná patosu, zmarněných lidských osudů a výrazových prostředků, které k patosu patří. Tuto vlastnost jsme si ve své národní individualitě zvykli přijímat s nádechem ironie. Já se však domnívám, že k velkému románu patos patří a na tomto místě ironii odložím. Aplikováno na dnešní svět si troufám říci, že se vyjadřuji prostředky, které posunují hranice doposud literaturou vnímaného tabu včetně destrukce vlivu času v románu. To vše s vědomím, že navazuji na odkaz výše zmíněných autorit z dnešního pohledu, přičemž pevně věřím, že do příběhu vkládám kus naší národní identity brát vážné věci místy s humorem. Za účelem co nejvyššího propojení psaného slova s hudbou využívám formy e-knihy, která mi umožňuje vytvořit kompozici s interaktivními odkazy s hudbou, přičemž pro zdůraznění role hudby je součástí celé trilogie rovněž koncept rockové opery Jesus Smart Super Star.

Toto je příběh ze země, která nemá přesné hranice ani žádné konkrétní jméno. Označení země Antikrista mi slouží jako univerzální dynamický pojem, který se nevztahuje k žádnému specifickému území, státu ani národu. Představuje volný název pro lokalizaci krvavé implementace experimentu zvaného komunismus. Kulisy, jež jsem zvolil, zobrazují vůkolní svět v rozsahu, který je v rozporu

s oficiálním názorem panujícím v době a místě, kde se děj románu odehrává. Přirozeně se vyskytnou i pochybovači, kteří po přečtení skálopevně prohlásí, že to není pravda, že tak to nebylo. Ale pro ty mám ihned po ruce jednoduchou odpověď: Jestli sami rozumíte lépe tomu, co je pravda, pak tedy přece podejte vysvětlení vlastní. Nebo čtěte dál a sledujte, kam vás dovede ta započatá Hra, v níž se hrací pole cizích světů prolíná a kříží s jednotlivými lidskými osudy, prchavými životními příběhy vetknutými svými skutky do toho ohromného kola života jako neviditelné souřadnice, jež prostupují napříč univerzem ukotvené v bezčasí světa věčných.

Autor

ÚVODNÍ SCÉNA – CIRKUS BABYLON

TMA. TICHO. KUŽEL LEHCE ČERVENÉHO SVĚTLA ZNENADÁNÍ SHORA PROŘÍZNE ČERNOU TMU A OZÁŘÍ PRKNA PRAZDNÉHO PÓDIA. NAD NÍM SE ROZSVÍTÍ HVĚZDNÁ OBLOHA, JAK JI ZNÁME Z BĚŽNÉ BEZMRAČNÉ NOCI, ALE OHRANIČENÁ CIRKUSOVÝM STANEM JAKO V OBROVITÉM PLANETÁRIU. SVĚTLOMET NAMÍŘÍ PROUDEM SVĚTLA A HLEDÁ. KLOUŽE POMALU PO PLÁTĚNÝCH STĚNÁCH, AŽ ZNOVA DORAZÍ NA PÓDIUM, KDE OSLNÍ DOPOSUD SKRYTOU, OSAMĚLOU POSTAVU. CHVÍLI TO TRVÁ, NEŽ ROZEZNÁME VĚKEM SEŠLÉHO MUŽE S BÍLE NATŘENOU TVÁŘÍ. SILNÁ VRSTVA BARVY ZAKRÝVÁ JEHO PRAVÝ VZHLED. HLAVU MÁ, CO DO PROPORCÍ, K TĚLU PONĚKUD VELKOU. NA SOBĚ SLAVNOSTNÍ SAKO, DO TMY ZÁŘÍ JEHO BÍLÉ RUKAVICE. TICHO PROLOMÍ JEHO STARÝ, ŠEPTAVÝ, ALE ZŘETELNÝ, MÍSTY ZNUDĚNÝ HLAS.

STARÝ MUŽ:

Můj život je plný bílých míst. Není to příběh se začátkem a koncem, jak jste, vy lidé, zvyklí řídit

své zážitky. Bílé skvrny provázejí mou životní dráhu stejně nevyzpytatelně jako bubliny ve švýcarském ementalu. Skáču si z místa na místo, chvíli tady, chvíli zase tam, oproštěný od lidského vnímání času se nemusím řídit vašimi lidskými pravidly a, světe zboř se, nemám konec ani počátek. Mým domovem je černá díra. Otce s matkou nemám taky, mizí v té tmě, co je nahradila, když mě vyvrhli ven. Ano, právě tento detail je zdrojem největšího pozdvižení! Skutečnost, že nemám předky ani rodokmen, původ ani totožnost. No považte, nemám ani rodný list! Vlastně nemám ani žádnou práci. Bez nucení se vám rovnou přiznám: Nikdy jsem nepracoval! Teda díky tomu jsem byl málem úředně vyškrtnut skoro na celé jedno století, doslova jako bych neexistoval. Prý podle zákona – příživa. Fuj, musel jsem si nějakou práci nakonec obstarat, jinak bych vážně nedostal doklady. A bez dokladů nemáš nárok na existenci. Prostě nejsi! Někdy závidím těm, co mohou doložit svůj původ celá staletí zpět. To ale není můj případ. Nit mého života se bezútěšně trhá na malé kousky, které končí v pásu tmy za Mléčnou dráhou. Z příčin jiných než přirozených mi šlape na paty Smrt všude, kam se na své pouti vydám. Lépe řečeno, kde se vynořím, protože můj život není spojitý. A tak si vyrývám svůj příběh do knihy života, kde se mi

zrovna zamane. Jednou jako mazaný panoš Ludvíka XIII., nejstaršího syna Jindřicha IV. Navarrského ze starobylého rodu Bourbonů a spanilé Marie Medicejské. Toho jejich koktavého, zapšklého mrzouta s pyšným rodokmenem jsem snadno osnil už v raném dětství, abych se nemusel otravovat čekáním, až věkem doroste pro trůn. Obdarován jeho přízní jsem si nenasytně plnými doušky užíval rozmařilého života u dvora. A jindy se zase takto svůdně usmívám do televizních kamer!

STŘIH. POSTAVA NA SCÉNĚ SE MŽIKEM PROMĚNÍ V KRÁSNOU SMYSLNOU ŽENU ŽÁDOUCÍCH TVARŮ. KUŽEL SVĚTLA POMALU PŘEJÍŽDÍ PO LADNÝCH KŘIVKÁCH JEJÍHO STROZE ODĚNÉHO TĚLA, ZATÍMCO ŽENA SI S ÚSMĚVEM VRACÍ SPADLÉ RAMÍNKO ŠATŮ. SVĚTLO SE ZASTAVÍ NA JEJÍM OBLIČEJI. ZÁBĚR NA SLIČNOU TVÁŘ VPROSTŘED SVĚTELNÉHO KRUHU. POKRAČUJE ZVONIVÝ ŽENSKÝ HLAS PLNÝ DRÁŽDIVÉHO VESELÍ.

KRÁSNÁ ŽENA:

Inu, stačí jen kousek, maličko posunout ramenem, aby mi uvolněné ramínko šatů svůdně sklouzlo dolů a navodilo tu lehce nestoudnou atmosféru,

že se stalo něco výjimečného, co se stát nemělo, a že se už už dychtivým pohledům odhalí, co mělo zůstat slušně a počestně skryto. Ale já si to spuštěné ramínko s vyzývavým úsměvem volnou rukou vrátím, kam patří, a nenuceně pokračuji v rozehrané roli. Přesvědčte se sami.

JISKRNÝ PROUD SVĚTLA ZABÍRÁ ZNOVA CELÉ TĚLO. VYZÝVAVÝ HLAS ŽENY PROMLOUVÁ, ZATÍMCO ONA SE S POTĚŠENÍM NECUDNĚ PROTAHUJE PŘED ZRAKY OSTATNÍCH. VŠE DOPLNĚNO NÁZORNOU GESTIKULACÍ A DRÁŽDIVÝMI GESTY. DOKRÁČÍ K DOPOSUD SKRYTÉMU SCHODIŠTI A VYUŽÍJE HO JAKO EFEKTNÍ DOPLNĚK, SPUSTÍ HUDBA. [Music Carnivale, Jeff Beals](#)

KRÁSNÁ ŽENA:

Kdeže jsme to vlastně skončili? (ZNUDĚNĚ) Aháá, u lidí... A všimli jste si, že teď už jsem zase žena? A taky jsme trochu poskočili v čase. (ZVESELA SE ZHOUPNE V BOCÍCH) To já si dělám, co se mi zamane. A teď právě v záři všech těch reflektorů i namířených kamer šelmovsky přivírám oči, rozpustile ze sebe vypustím úsměv zarámovaný rudou rtěnkou a bílými zuby. No, vydechnu ho jako páru

v mrazu a pomalu, líně jako kočka se mírně protáhnu (DOPROVÁZÍ NÁZORNOU MIMIKOU TĚLA), až tělo napne látku šatů a švy se mi na bocích vyrovnají, prsa se vzedmou a bradavky se vztyčí proti tlaku naráz těsného kostýmu. Doplnuji ten náhlý nedostatek šatů v panice tahem zesponu, až se mi elastický okraj sukně zatne do stehen a pomalu, po milimetrech nezadržitelně klouže vzhůru, zatímco ze mě všichni muži kolem ani na moment nespustí oči a bez dechu čekají, kde až se ten okraj nakonec zastaví. Omámeni vůní mého parfému i navlhým oděrem z pórů mého těla hromadně ztrácejí rozum i soudnost. Provrtávají a svlékají mě svými pohledy. Jako by jimi chtěli zabrat a kolonizovat každou odhalenou píď mého, jinak střídme a ledabyly zakrytého, bělostného území mé nahoty. Aách, nemůžu se těch světél a pohledů dosyta nabažit. Mužská žádost i ženský chtíč, miluji obojí naráz. Rezonují dokola vzduchem jako magnetická pole a probouzejí a alarmují spící mužské pudy. Bezmocné a srovnané jako zástup železných pilin, zmagnetizované ke krotké poslušnosti vtahují své nápadníky očima do své hry. (S ÚSMĚVEM PODOTKNE) Teda ženské myšlení pro mě zůstává záhadou. Klidně se vám přiznám – nezřídka překvapím i sama sebe! (S NOVÝM ODZBROJUJÍCÍM ÚSMĚVEM MRKNE DO

KAMERY, ROZTOMILE POKRČÍ RAMENY A POKRAČUJE) Takhle si dlaní cudně zarovnam lem příliš krátké sukně a přesně v momentě, kdy se na okamžik mihne cíp mého, bílým prádlem zakrytého, klínu, se ještě smyslně prohnu a zavlním na vysokých podpatcích, než jim se zvonivým smíchem zmizím z dohledu kamer a nechám je zkoprnělé a zmámené jako zvěř v říji, která ošálená mámvým hlasem vábničky i zbavená vrozené plachosti, chtivá páření vběhne dobrovolně vstříc vlastní smrti. Áno, slyšeli jste dobře – Smrti. Stačí jim jen naznačit – slíbit, co si přejí slyšet, a vrhnou se k ní sami. Vždycky je někde na dosah.

KRÁTKÝ ZÁBĚR NA HUBENOU MLČENLIVOU POSTAVU V KÁPI V POZADÍ. OBLIČEJ VE STÍNU NEZŘETELNÝ. NA PLÁŠTI OBRYSY LIDSKÉ KOSTRY A NEZNÁMÉ POHANSKÉ SYMBOLY. NÁVRAT SVĚTLA KE KRÁSNÉ ŽENĚ. PO KRÁTKÉ ODMLCE ZNOVA ŽENSKÝ HLAS S POVZDECHEM.

KRÁSNÁ ŽENA:

Ach ti muži, vždycky je to stejné. Přetvoření v jepice, jimž netřeba potavy, se v rojích oddaně hrou

splnit úkol, který jim uložím. V celých tuctech mřou, zatímco já se královsky bavím.

VYBUCHNE V NEFALŠOVANÝ SMÍCH. ŽENSKÉ CHICHOTÁNÍ NA SCÉNĚ SE POSTUPNĚ MĚNÍ V MUŽSKÝ, HROZIVÝ ŘEHOT. VŠE PODTRŽENO BURÁCIVÝM HŘMOTEM (JAKO PŘI STVOŘENÍ SVĚTA), KTERÝ PŘECHÁZÍ V RYTMICKOU HUDBU. HUDBA VYGRADUJE A VŠE UTICHÁ. ZPĚT NAPROSTÁ TMA. NOVĚ ZAŽEHNUTÝ KUŽEL ČERVENÉHO SVĚTLA ZNOVA PÁTRÁ PO PRKNECH JEVIŠTĚ. ODHALÍ VZPŘÍMENÉHO MUŽE V PLNÉ SÍLE, SE VZEZŘENÍM VLÁDCE. NA SOBĚ MÁ DLOUHÝ ČERVENÝ PLÁŠŤ S KÁPÍ, JAKÝ SE BĚŽNĚ NENOSÍ. MUŽ PROMLOUVÁ, ZATÍMCO NA PLÁTNĚ ZA NÍM BĚŽÍ ARCHIVNÍ ČERNOBÍLÉ ZÁBĚRY: OZBROJENÝ DAV ÚTOČÍ – VŘSR, JINÝ DAV NA TRIBUNÁCH SKANDUJE HITLEROVI. STŘÍDAJÍ SE SYMBOLY KOMUNISMU A FAŠISMU, MARX, ENGELS, LENIN, STALIN, HITLER. I. SVĚTOVÁ VÁLKA STŘÍDÁ II. SVĚTOVOU, BOMBARDÉRY A VÝBUCH, NÁSLEDUJE CHARAKTERISTICKÝ HŘIB PO VÝBUCHU ATOMOVÉ BOMBY. STŘIH. POSLUŠNÉ DAVY ZDRAVÍ TRIBUNY PŘI OSLAVÁCH PRVNÍHO MÁJE. DO TOHO

PO CELOU DOBU PANOVAČNĚ POKRAČUJE MUŽSKÝ HLAS.

VLADAŘ:

Abychom si rozuměli, nemám proč držet se vašimi pravidly. Ta jsou mi prostě, na mou věru (S IRONICKÝM DŮRAZEM), k smíchu. Jeden život, jedno tělo, zrození a smrt, počátek a konec, dnes, včera. (POHRDAVĚ) To jsou vaše parametry. Jak už jsem řekl, já nehraji vaši Hru. Stanu se tím, co se mi zlíbí. Čím ale zahnat nudu? Být psem nebo rybou už mě fakt nebaví. Mor už mě taky dávno omrzel, to raději být hejnem vran nebo mořem. A kdo má pořád prosit Vítr o pomoc? Já abych se někoho dožadoval? To si raději zahraji přímo s lidmi. Ti jsou ochotní k čemukoliv, jen najít toho pravého. Co takhle třeba potopa! Vzedmutá hladina, co zastíní klenbu obzoru a hrozí rozbít napadrt' vše dole. Dobrá volba, ale předtím by to chtělo prostě něco nového a trvanlivějšího. Myšlenku, která vydrží aspoň století. Počkat! Už to mám! Stanu se davem! Rozezleným davem falešných proroků! Zamísím ženskou pomstychtivost a závist dohromady s nějakou jednoduchou vírou a do toho těsta namísto soli přidám trochu slepoty. Pak zbývá už jen celý ten plytký balast vydechnout do širého světa svým

otráveným zeleným dechem a čekat. Času mám dost. Tak jsem tou nákazou zamořil ulice i celá města, vody i zemi a trpělivě čekám. I ten věčně nerudný Vítr mi nevědomky prokazuje službu. Však on už se nějaký ten hňup najde, co z toho s pomatěným svitem v očích uklohní pomocí práva a filosofie těžce stravitelný bochník s názvem Objev nové morálky! Zrození nového řádu! Ma-ni-fest no-vé do-by! (ZALYKÁ SE ŘEHOTEM), ba dokonce Nové pojetí dějin? Inu, stačí jen najít toho správného hledače pravdy! A já se svezu na té vlně a za všechno se mu patřičně odměním! Dopředu vidím, co se stane! No uznejte, co může být krutějšího než rozvášněný dav posedlý svým vlastním pěstěným fanatismem? Tupé hordy ozbrojených nevzdělanců, moje Malta i cihla, nejlepší stavební materiál, základní kámen mého novodobého chrámu! Je až k nevíře, jak to funguje: „Psům psí smrt! Psům psí smrt!“ spílají sborově mí nově zrození rekruti z tribun všem těm, co nejdou s námi. (NA POZADÍ BĚŽÍ ARCHIVNÍ ZÁBĚRY, HLAS POKRAČUJE) Hřímají zástupy s prapory a symboly v rukou namísto zbraní, vzhlížejí na svého Führera (ВОЖДЯ), sytí jeho kultem se bijí za moji věc, omámení mým odvarem. Truňkem z bolehlavu, co jsem jim naservíroval svým nemocným dechem, podobně jako kdysi v poháru nebohému Sokratovi,

jen abych zahnal nudu! To byl konečně nápad! Sklizeň zasetá, namísto zrna trochu otráveného dechu s líbivou myšlenkou! Teď už zbývá jen čekat, ať se stane, co se stát má. Že jsem trochu předběhl dobu? (OTRÁVENĚ) Už jsem vám přece řekl, že koncept času je pro vás. Podívejte se laskavě na události se sto- až dvěstěletým odstupem. Aha, vy už budete zase všichni mrtví.

ZÁBĚR ZNOVA NA CELOU POSTAVU, MUŽ REZIGNOVANĚ MÁVÁ RUKOU. KAMERA S ARCHIVNÍMI SNÍMKY JE VYPNUTÁ. OPĚT ZÁBĚR NA DETAIL JEHO TVÁŘE. ZNUDĚNÝM HLASEM PLNÝM SKEPSE A OPOVRŽENÍ, ALE S DŮRAZEM.

VLADAŘ:

Furt jen mřete... V hlavě nic jiného než vlastní smrt. Co, vy lidé, jste vůbec zač? Chystám se vám něco vysvětlit, a než se dostanu do půlky, tak jste už zase všichni mrtví. Moje příběhy nekončí s vašimi životy. Putují za svým posláním spolu s generacemi vašich potomků a jejich vnuků jako věčná ozvěna ze země, kde čas nehraje svou roli. Tak už to konečně pochop, ty věrozvěste, s metrem v ruce o míře lidský život. Já, na rozdíl od vás, co se obracíte v prach,

zůstávám. Napříč staletími zaplňuji ten rastr života, do kterého zatloukám, jeden za druhým, všechny ty příběhy. Věším je na háky a skoby jako použité hadry. Nepotřebné kůže, které jsem už opustil jako had, když přeroste svou velikost. Jakmile mi nějaký život přestane stačit, jednoduše přejdu jinam a to, co zůstane, přišpendlím skobami jako další použitou trofej. Nehybné jako naložené v octu je pak za sebou nechávám viset v tom prázdnu. Tak s gustem vtoukám jeden hřeb za druhým. S kladivem v pravé ruce, náhradní skobou mezi zuby se s vervou rozmachuji a provázen hlasitými výkřiky bolesti, nenávisným syčením i srdceryvným pláčem vtoukám do jejich údů ty hřeby stejně nemilosrdně zrovna jako kdysi do tam toho, co zemřel na kříži, na hoře Lebka spolu s dalšími dvěma. Jošua. Nebo jak se vlastně jmenoval ten prevít, ten darebák z levného kraje, posel pouťových církví, ministrant falešných proroků s plnou hubou spásy, co pak měl ještě tolik drzosti, že mi nakonec sprostě utekl? Copak to je nějaký vděk? Oplátkou za mou velkorysou ukázkovou demonstraci věčnosti. Pravda, sice poněkud bolestivé, ale rozhodně ne falešné. Nabízí všem nějakou duši se spásou. Nic takového já nemám a nepotřebuji. A podívejte se, jak se mi daří! Tak se procházím vašimi životy, sem a tam, jak se mi zrovna

zachce. Toulám se nocí i dnem, mrazem i horkem
vás provázím na vaší pouti. No hádej, kde se objevím
znova? Ach tak, zapomněl jsem se představit. Ale
upřímně – je to vůbec nutné?

MUŽ MIZÍ TANEČNÍM KROKEM ZE SCÉNY,
EFEKTNĚ DOPROVÁZEN VLAJÍCÍM PLÁŠTĚM,
KOUŘEM, ZÁBLESKY A HROMEM. ZAZNĚJÍ
OSTRÉ TÓNY ROCKOVÉ MUZIKY. ÚRYVEK
ZE [SYMPATHY FOR THE DEVIL](#) (ROLLING
STONES). NA PLÁTNO PROMÍTNUT
NÁSLEDUJÍCÍ TEXT:

Please allow me to introduce myself
I'm a man of wealth and taste
I've been around for a long, long year
Stole many a man's soul and faith

...

Dovolte mi, abych se představil,
jsem boháč s vybraným vkusem,
jsem tu již mnoho a mnoho let,
mnohým jsem ukradl duši i víru.

...

Pleased to meet you
Hope you guessed my name, oh yeah
But what's puzzling you

Is the nature of my game, oh yeah, get down, baby

...

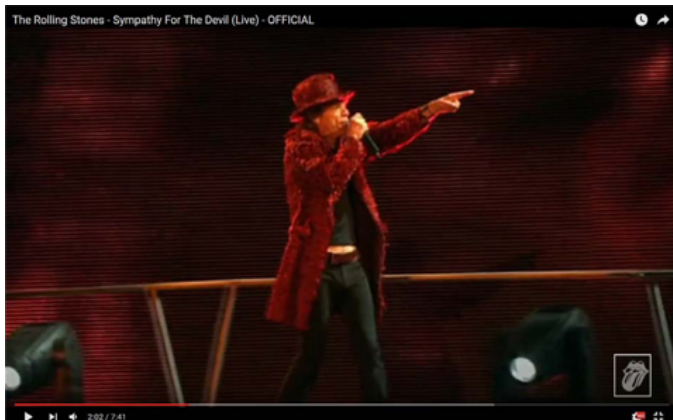
Těší mě, že tě poznávám,
doufám, že tušíš moje jméno,
ale co ti asi vrtá hlavou,
je, co mám za lubem, oh yeah, na kolena, bejby.

...

I stuck around St. Petersburg
When I saw it was a time for a change
Killed the czar and his ministers
Anastasia screamed in vain
I rode a tank
Held a general's rank
When the blitzkrieg raged
And the bodies stank

...

Trčel jsem v Petrohradě,
když jsem viděl, že nadešel čas na změnu,
zabil jsem cara a jeho ministry,
Anastázie křičela nadarmo,
jezdil jsem s tankem,
měl hodnost generála,
když zuřil blitzkrieg
a mrtvoly zapáchaly.



HUDBA UTICHÁ. ZNOVA TMA. OPONA PADÁ. NA NÍ BĚŽÍ JAKO TITULKY K FILMU VELKÝMI PÍSMENY NÁPIS CIRKUS BABYLON, ZATÍMCO DO SETMĚLÉHO HLEDIŠTĚ NA CELÉ KOLO HULÁKÁ DRYÁČNICKÝ HLAS NEVIDITELNÉHO, ZJEVNĚ OPILÉHO VYVOLÁVAČE.

UVADĚČ:

**Cirkus Babylon! Jediné představení svého druhu!
Herci v rolích umírají a postavy jsou skutečné!
Láska i nenávist naživo! Zázraky na denním pořádku!
Zaplaťte vstupné a obdržíte vaši lebku z minulého života!
Za příplatek do ní vzkřísíme**

i vaše zemřelé já. A za tuzér navíc se můžete podívat svýma dávno mrtvýma očima! Poznejte vlastní chyby předešlých životů! Neváhejte navštívit cirkus ze země Anathema, kde nic není nemožné a budoucnost je na prodej! Věční i bohové v lidských příbězích! Odhalte tajemství smrti! První dějství začíná!

V HLAVNÍCH ROLÍCH:
(boogie nebo r'n'r rytmus)

Devil is coming back!
With monkey on His neck!
So don't hesitate, to change your fate, it's as simple
as breake yo' neck!
Yeah, Our Master is coming back!
Calling for all He owns,
instead of eyes black stones.
Dancing Sumo with Harakiri let's celebrate His
grace!
And than anihilate human race! Yeah, anihilate
human race.

...

Ďábel se vrací zpět!
S opicí na hřbetě!
Tak neváhej změnit svůj osud, nebo ti zlomí vaz!

Jo, náš Mistr se vrací zpět!
Svolává všechny, co Mu patří,
namísto očí má černé kameny
Tančíme Sumo s Harakiri! Oslavme Jeho
milosrdenství!
A nadejde anihiliace lidské rasy! Ano, anihilace
lidské rasy.

ZNOVA OPILÝ HLAS VLEZLÉHO UVADĚČE:
**Poslední lístky k prodeji! Odžijte si svůj život
pozpátku od smrti ke zrození! Zemřelí při porodu
gratis!**

HLAS UVADÁ, OPONA PADÁ, ZAZNÍVÁ
[KRÁKÁNÍ VRAN](#) (Tom Waits)

ZAGGABIROZZI 1

Divné místo stvořil jsem k žití, pomyslel si zklamaně a nespokojeně sám Stvořitel, když procházel mlčky svým dílem. Neztratil ale rozvahu, přijal svůj úděl a znova neochvějně zahájil své dílo.

Tisíc let minulo, tisíc let odříkání a tvrdé práce. Tehdy se zastavil poprvé, aby spočinul a zrakem svým orlím s potěchou obhlédl plody svého úsilí. Pohlédl do minulosti a zarmoucen na duši viděl, co jiní nevidí. Města dávno časem zavátá a vylidněná, národy vymřelé i nastupující, vše stejné, vše zmírající v nesmyslném hašteření.

Obrátil se zkoumavým zrakem tentokrát k přítomnosti a opět se dělo totéž. Všechny kolem už jednou viděl. Každého jedince coby otec už jednou laskal, všechny ty tváře znal. Nikdo nový se už nerodí, smutný pomyslel. Pak zaměřil svůj zrak s nadějí směrem k budoucnosti a bylo to zase stejné. Faleš a přetvářka maskovaná za opravdové a vroucné žití. Tak strnule postál několik staletí, zrakem bedlivě měřil vše kolem, aniž by našel, co hledal. Už už chtěl hromem a bleskem zničit to, co s takovou pílí a láskou po tisíc let budoval. Už už málem propadl marnosti, už už se chystal podlehnout trpkému pocitu zklamání z nezdařené práce.

Pak se poškrábal na hlavě a pravil: „Já, kterému přísluší soudit. Já, který vládnu mocí ničivou, tak neučiním. Sudte sebe samé, to budiž vašim trestem!“ Jak řekl, tak se i stalo. Neboť Jeho Slovo bylo Zákonem. Nastala krátká doba klidu, lidé poctivě soudili každý svůj čin a naslouchali hlasu svědomí. Vida to Stvořitel, sklonil se opět k práci, aby v ní neustal dalších tisíc let.

Minulo tisíc let a Stvořitel se podruhé zastavil, aby obhlédl a změřil výsledky svého úsilí. Naráz zkoumavě prohlédl skrze minulost, přítomnost i budoucnost a naplněn zklamáním se neubráníl rozmrzelosti z tak očividné slepoty a falše lidí. Neboť opět se rozbujelo zlo a násilí a marnivost s hrabivostí neznala mezí.

„Seberu vám prostor!“ zahrozil hlubokým hlasem. Ale bez účinku, lidská bláhovost byla nekonečná. Jak řekl, tak i udělal. Odňal zemi prostor a jen duše nehybné trčely v prázdnu, sevřené strachy a úzkostí z té všepohlcující výšky i hloubky kolem. Ale dlouho ten pocit nikomu nezůstal. Lidská paměť je prchavá a po chvíli všichni znova začali s běsněním a špatnostmi ještě nehoráznějšími než dříve. Zahrozil Stvořitel podruhé, až nicota se zachvěla, vše ztichlo a naslouchalo jeho hromovému hlasu. „Není dost, že

jsem vám vzal prostor, čeládko?“ zařval. „Vidím, že ani čas si nezasloužíte!“

A odebral lidem, jejich duším, čas. Tak trčely duše navěky uzavřené, strnulé. Každý chycený a přikovaný pastí, do níž se narodil. A nic nového se nedělo, neboť čas, měřítko změny, ustal. A nikdo nový nepovstal a nikdo nestárl a neumíral. Stísněný pocit hrozivě věčné prázdnoty a bezútěšnosti všechny sevřel a zmrazil. Ale ani podruhé se nestalo, co mělo. Co Stvořitel ve své dobrotě očekával. Strach a tíseň sice trýznily dvojnásob, ale opět všichni začali s hýřením a marnostmi ještě stokrát ohavnějšími než kdy předtím. Lidská troufalost a opovážlivost nezná mezí. Jako by výše trestu stupňovala i to bezpříkladné řádění. Chtíč žádal orgie a krev a ta stříkala a kosti praštěly a maso vyhřezlo ven, kde se kůže a vazy trhaly jako zapletené v kole, podléhaly podmanivému rytmu, který násobil tu nezvladatelnou touhu rozkoše.

ZKUS TO, žádal sladký polibek neřesti. PŘIDEJ SE K NÁM, vábil sametový neznámý hlas.

Tu rozezlil se Stvořitel po právu znova, když viděl, že ani druhý trest nesplnil jeho očekávání. Už už chtěl ten podivný zbytek starého světa bez prostoru i času smést navždy do hlubin věčného zatracení. Už už chtěl všechny proměnit v mrazivou nicotu

nevědomí. Náhle však, jako by mu hlavou probleskla myšlenka, se usmál, chvíli mlčky postál a pak pravil: „Budiž. Není-li vám dost, že jsem odebral čas i prostor, mám tedy pro vás jiný trest. Vrátím vám prostor i čas. Vrátím starý svět i s člověkem, jak jsem ho kdysi stvořil k obrazu svému. Vrátím staré pořádky. Žijte si jako prve, jak se vám zachce. Ale nebude to zdarma,“ usmál se s úšklebkem. „Zároveň se Světem vám nadělím i Zaggabirozziho. Věčného poutníka vašim nečistým svědomím. Připomínku prvního hříchu.“

A tak byl na Svět seslán Zaggabirozzi, věčný poutník brázdící Svět křížem krážem, neznaje únavy, odpočinku ani smrti. A jak Stvořitel pravil, tak i udělal. A jen Jeho smích hřměl a duněl nad znova stvořenými lesy a horami, rozběsnil moře, rozmetal písek na pouštích a rozvál mračna v oblacích. A vše se zase zdálo být jako prve. Jako kdysi dávno v těch prvních dobách stvořen ([Carmina Burana](#)).

KIRIL

Rok 1986. Emanův příběh začíná v minulosti, z níž neexistují žádné záznamy ani dochovaná historická data. Tento sporý záznam sledu událostí je jediným vodítkem k rekonstrukci jeho nejasného původu rozleptaného po své ose dírami chybějících míst a časovými zvraty. Postaveno na ústním podání zúčastněných osob, odvíjí se předivo tkané struktury ve skocích a odrazech nepravidelné délky, směřujících k cíli jako pavoučí síť ke svému středu. Pokus o věrnou rekonstrukci selhává ze dvou zásadních důvodů, přičemž prvním z nich je velký časový odstup. Čas poslušně sehrál svou roli obří mazací gummy a nahradil fakta zapomněním. Bezcitný jako louh vyleptal díry do lidských osudů i existencí, až zůstala jen prázdná místa rozestá bez ladu a skladu na měňavém poli života. Sestavit pravdivý obraz událostí jediného dne roku 1986 představuje stopovat v daleké minulosti skutky dávno zaniklých životů. Skládat z rozbitých střeptů neznámé tvary a příběhy, jejichž činy chtivě sahají svými dlouhými prsty z dávné hluboké minulosti až do našich dnů. Proplétat se zdánlivě nesourodými, cizími lidskými osudy. Vždyť co za náhodu může spojit osudy tak rozdílné a navzájem neslučitelné

jako k věčné domácí izolaci dobrovolně odsouzenou Juditu, armádního generála Kvočkina – hrdinu Sovětského svazu a jeho dceru Nađu, vnuka Emanu s věčně rozesmátým Ferdou, který přežil i Osvětim, majora Krásného – kapitána policie a zároveň agenta StB s farářem a knězem – otcem Jakubem. A nakonec i Smarta, pojítkem s děním příštím.

Ti všichni a ještě mnozí další jsou chtě nechtě jeden vedle druhého zapleteni do hry, která nás spojuje s legendami z počátku našich dnů. Dohromady i každý zvlášť se v tom ohromném kole života vzájemně svými skutky nevědomky podpírají v tom obludném soukolí, sahajícím až za hranice našeho světa. Protože to nejsou jen osoby z masa, krve a kostí, které ovlivňují trajektorii našeho děje. A ten děj nás bez ohledu na přání, víru či vyznání nemilosrdně prožene vírem událostí, jejichž společným jmenovatelem je fakt, že se dotýkají Stvoření spojeného nejasným způsobem s osudy všech výše jmenovaných. Jako šíp, co protíná let ptáka, zasáhne hlasem z druhé strany do jejich životů, aby zasel do jejich myslí stín pochyb i poznání. Bytost, jejíž paměť nás vrátí až k samým počátkům vzniku, k oněm sedmi dnům stvoření Světa, ba ještě dál a hlouběji až tam, kam sahá věčná paměť toho, který pije z pramene mrtvé vody – Zaggabirozziho, legáta

prokletých s břemenem věčného života i paměti, muže s Kainovým znamením na čele.

Druhým důvodem pro obtížnou rekonstrukci je nezanedbatelný faktor strachu. Svědectví prostě nikdy nevyšla na povrch a zůstala navždy ztracená osobním rozhodnutím jednotlivých aktérů navěky zamlčet zprávu tak děsivého obsahu a významu. Hrůzu, kterou nikdo z těch, co měli možnost jí stanout tváří v tvář, nechtěl být jen neopatrnou, lehkovážnou vzpomínkou přivolat zpět. Z věrohodných zdrojů víme, že Eman byl od samého dětství vychováván pouze matkou Markétou. Svého otce nikdy nepoznal. Totéž platí o celé rodině z otcovy strany. Tak vlastně z jedné poloviny nevěděl, kdo je a odkud pochází, což nebylo nijak pozoruhodné. S ohledem na pozdější souvislosti lze snadno obstát s tvrzením, že v poválečných letech byly neúplné rodiny běžnou součástí života. Tato se však od jiných v lecčems lišila. Jak jinak interpretovat náhodu, že svého otce neznala ani jeho matka? Ale nebyla to jen absence otce a jeho původu, co rodinu činilo tak ortodoxně výjimečnou. Byl to skrytý klíč k pozdějšímu vývoji událostí. Klíč, který se rozhodla Emanova matka dobrovolně pohřbít, aby z ní její tajemství nikdy nevyšlo ven. Polknout jako hořkým pelyňkem nasáklou hostii

v pevném přesvědčení, že tím konečně celý příběh zastaví.

A tak, aniž bychom chtěli, se ocitáme v našem pátrání rázem až někde v lednu roku 1940, kdy došlo k nechtěnému početí Markéty. V rukou ten neznámý klíč, který je vodítkem i spojnicí k počátku, kráčíme pozpátku z té závratné výše. Sestupujeme z oblak, kde sídlí naše těla, až dolů k původním kořenům zarytým hluboko v pevné zemi, kde kotví naše hlavy. Ale chceme-li odstranit neznámá pole a nahradit tu nesourodou množinu všech skutků a náhod aspoň přibližnými hodnotami, musíme se vydat ještě hlouběji a dál do mrtvé historie. Tak zkusme sebrat odvalu a otevřít tu Pandořinu skříňku, zkusme odsunout víko zakrývající dávný spletenec událostí. Co nás však čeká za neznámými dveřmi?

ZPŘETRHANÉ TKÁNĚ ČASU PROPOUŠTĚJÍ
VODNÍ MASU, JEJÍŽ PŘÍVAL V DENNÍM
JASU..., zaznívá přerývaně šepotem škvírou zpoza
pootevřených dveří, promlouvá vemlouvavě
i výhrůžně zároveň prostorem napříč světy jako
hlas samotného Dábla. Čí rodokmen tu odhalujeme
dennímu světlu? Nebo bude lépe ponechat vše,
jak je? Volba stojí na tobě samém, čti a pokračuj,
nebo rovnou skonči a odejdi, protože následuje
výčet událostí, jejichž příčiny jsou odolné lidskému

vnímání pojetí času a vzdálenosti. Dnes, či miliardu let zpět? Tady a teď, či tehdy a tam? Z lidského pohledu kdysi před dávnými miliardami let, neurčený počet světelných let daleko. Slovy věčných, prostě tady – jen v jiné galaxii. Viděno tak či onak se stalo, že prostoru i času cizorodý předmět na své osamělé pouti dráhou temné ekliptiky dospěl jako vesmírem vržený bumerang do nejvzdálenějšího místa od počátku své cesty. A jako nastavený magnetický pól přitahovaný odvrácenou stranou Měsíce se dráhou druhé půlky opsané kružnice vydal se zlostným syčením pohybem rotujícího tělesa nazpět do místa, odkud kdysi zasažený hněvem Stvořitele začal svou nechtěnou pouť nebeskou sférou. To vše proto, aby v určený moment dorazil přesně na určené místo, a stal se tak spojnicí té pro lidské myšlení dávné minulosti i jiného prostoru s naším běžným reálným světem. Stejně tak si v reakci na předem uvedené nevyzpytatelná náhoda pohrála s našimi osudy. Lze-li tedy označit následující události dílem náhody. Psal se 30. červen roku 1908, když kdesi v prostoru centrální Sibíře, v dnešním Krasnojarském kraji, došlo k explozi natolik silné, že popsáno lidskými měřítky v oblasti přibližně 2 000 km² vyvrátila a zpřelámala kolem 60 milionů stromů a zvuk výbuchu byl slyšitelný do vzdálenosti 1 000 km.

Bylo právě těsně před čtvrt na osmou ranního času, když se sporým ranním světlem zamlžené pustiny neobydlené sibiřské tajgy zčistajasna objevil záblesk, který prozářil temnotu jasem silnějším než sluneční paprsky italského pobřeží v Kalábrii za bezmračného letního dne. (Podle části svědků se ozvaly dokonce tři po sobě jdoucí exploze.) Napohled zvláštní jev spojený s pozdním východem slunce doprovázel následný lesní požár, který byl pozorovatelný ze vzdálenosti mnoha set kilometrů. Do atmosféry se dostalo nesmírné množství malých částic, především popela z lesních požárů, a v oblasti poblíž výbuchu padal hustý, lepkavý černý déšť, který ulpíval na věcech kolem jako mastně vazká hmota. Několik následujících nocí byla noční obloha i v Evropě podivně světlá a jevy podobné polární záři byly pozorovatelné i v oblasti Prahy, Varšavy a Budapešti. Lidé v blízkých oblastech utrpěli popáleniny pokožky, které se jen obtížně a velmi dlouho hojily. Exploze později vešla ve známost jako tunguzská událost, někdy mylně nazývaná taky tunguzský meteorit, ačkoliv v oblasti žádný odpovídající meteorit nikdy nalezen nebyl.

Následkem výše zmiňované příčiny – události nad sibiřskou tajgou, poslušni stejnému impulsu, ale lidským měřítkem cca o 10 let později, tedy v roce

1918, omývali a utírali v malé vesnici na okraji Kyjeva vystrašení vesničané starostlivě nahé tělo jako zázrakem přeživšího novorozeného chlapce, ušpiněného od hlavy k patě vazkou, mastně černou hmotou. Chlapce, který prozatím ještě neměl jméno. Co však předcházelo té vzedmuté vlně událostí? Která z příčin to protrhla hráze a do jakého světa a odkud vlastně ten doposud neznámý přišel? Tak se vprostřed krvavé spouště dokola poházených mrtvol v provizorní vojenské nemocnici ocitá bez vysvětlení malý nalezenec, který evidentně nepatří nikomu, zatímco zaslepené hordy rudých, posílené chorobnou nenávistí podlého holohlavého muže s bradkou, chladnokrevně pokračují v plenění. Svět je ještě šokovaný vraždou Anastasie Nikolajevny, cara Mikuláše a celé carské rodiny dynastie Romanovců v noci z 16. na 17. července roku 1918, ale rozpoutaná lavina násilí se už dávno valí napříč zemí bez špetky soucitu, rozumu či smilování. Ve stínu vyhasínající první světové války proběhly nekontrolovaně události, které svým dosahem ovlivnily světový vývoj po několik dalších generací. Nečekaná série revolucí započatá únorovým svržením carismu vynesla posléze do čela nově vzniklého státu zvaného Союз Советских Социалистических Республик nového

charismatického lídra přezdívaného krycím jménem Vladimír Iljič Lenin. Nečekaná ani samotným jejím největším propagátorem a ideovým strůjcem Leninem, který se v době svržení carismu, ukrytý přibližně 17. rok v exilu, už osobně vzdal nadějí na jeho porážku. Světu doposud neznámý pisálek, který své megalomanské ambice materializoval v přebytečném množství málo duchaplných spisů, se ponížený faktem, že promeškal rozhodující okamžik revoluce, vydal kvapem zpět do rodné vlasti, aby v Petrohradu (Sankt Petěrburgu) posléze sehrál zásadní roli v dalším převratu, který dodnes známe pod názvem Velká říjnová socialistická revoluce.

Po celou tu dobu stížený mesiášským komplexem neúnavně chrlil ve svém militantním ateistickém stylu další a další spisy inspirované zejména záští k argumentaci, kterou převzal od Marxe a Engelse. Bez skrupulí prokládal své kapitoly násilím a návody k zabíjení všude, kde se mu nedostávalo invence či myšlenek, přičemž přímo fanaticky radikalizoval svůj pomstychtivý pohled na oponenty jeho komunistické vize o novém lidstvu a společnosti. Nástup bolševiků k moci umožnil Leninovi obrátit zbraně proti církvi, která svou nenásilnou podstatou lásky k bližnímu byla v přímém protikladu ke komunistické ideologii.

Začal experiment, který ve světových dějinách neměl obdoby v celé dvoutisícileté historii křesťanství, od dob pronásledování křesťanů v prvních třech stoletích Římské říše. Pravoslavná víra byla vymazávána z paměti národa i ze srdcí lidí přímo pod vedením státu prostředky, které byly záměrně stejně surové a brutální jako za nejtemnějšího středověku. Cíl – zapomenutí Boha na celém území SSSR. Zůstává smutným faktem, že právě mírumilovné pravoslaví netknuté násilím křížáckých výprav či středověkými inkvizicemi se stalo pro svou povahu hlavním ideologickým nepřítelem komunistů.

A tak jen co se Lenin z pozice nejvyššího představitele nově vzniklého státu chopil moci, ukázal tento muž zrcadlově znetvořené karmy pravou povahu svého překrouceného – negativního charismatu. Jako odvrácená strana Měsíce se v něm zjevil nový hrůzný význam původně náboženského pojmu charisma – daru boží milosti, ale v převrácené formě. Plnému rozvinutí jeho talentu zosobnění živé syntézy militantního filosofa, vůdce světové revoluce a masového vraha v jednom zabránila až poněkud nedůstojná a neplánovaná smrt následkem vleklé syfilidy. Zůstává dodnes záhadou, jak se mohl tento mistr plánů a pětiletých strategií tak hluboce mýlit jak v sobě samém, tak v odhadu

vývoje revolučních tendencí ve vlastní zemi, kde svou nepřítomností promeškal, co se dalo. Ale jako by zároveň se splněním vlastního životního úkolu v Leninovi vyhasl i jeho dočasný talent vzdorovat věčnosti materialismem. Nutno podotknout, že patrně dehtem (či snad sofistikovaneji asfaltem) vycpaný artefakt jeho ostatků dodnes úspěšně v mauzoleu vzdoruje nástrahám času hrdě vystavený coby kultovní národní památka země s dobrým vkusem k prezentaci mršin. Předtím však, než se i se svou předvídavě dopředu asfaltem načichlou aurou odebral napůl stížený debilitou a syfilitickým kostižerem vepsí, stačil ještě inspirovat slepé masy k hromadnému následování jeho osobního pojetí spásy a jediné pravdy. Jako smrad z komína při nízkém tlaku se za ním dodnes táhne oddaný průvod nevzdělaných posluhovačů, stejně jako později za Stalinem nebo Hitlerem. Posluhovačů ochotných nadále k exportu kultu revoluce napříč celým světem. Ale ještě stále jsme v Rusku, píše se rok 1918, Lenin zatím v relativně plné síle a za jasného, leč limitovaného vědomí (POCHOP – POLOVINY SVÉHO JÁ SE COBY ATEISTA V BDĚLÉM STAVU DOBROVOLNĚ VZDAL), rozdmýchává pomocí svého dočasně přiděleného charismatu nenávisť jako v předchozích stoletích vítr dýmějový mor, až se ta

vzedmutá vlna násilí valí doslova všemi směry bez respektu k hranicím států či světadílů.

ABYCH TO ALE RADĚJI DOPŘEDU VYSVĚTLIL – VÁŽNĚ JSEM CHTĚL TU JEHO TĚLESNOU SCHRÁNKU VYUŽÍT K DALŠÍM VYŠŠÍM CÍLŮM NA MÉ CESTĚ K ANIHILACI VÁS LIDÍ A CELÉHO LIDSKÉHO RODU. ALE TEN NEVDĚČNÝ ZMETEK SE PROSTĚ VLIVEM MÉ PŘÍTOMNOSTI ROZPADL ZA POCHODU JEŠTĚ ŽIVÝ. CO VÁM MÁM ŘÍKAT – PROSTĚ SHNIL. ŽE MU DÁVNO PŘESTAL FUNGOVAT MOZEK, MI VŮBEC NEVADILO, NAOPAK. K SMRTI (?) MĚ NUDILY TY JEHO ZÁCHVATY PSANÍ. UVAŽTE – 45 SVAZKŮ? TO UŽ JE ÚCHYLKA. BEZ MOŽNOSTI POHYBU UŽ MI BYL ALE VÁŽNĚ K NIČEMU. ZANECHAL JSEM HO NAPOSPATĚ JEHO DOMNĚLÉ VĚČNOSTI, O KTERÉ SI CHVÍLI PYŠNĚ MYSLEL, ŽE JI FAKT ŽIJE. JEDINÝ KRÁTKÝ VHLED DO BUDOUCNOSTI BEZ TOHO VAŠEHO KRISTA MU VŠAK STAČIL K TOMU, ABY UŽ NEVYDAL KLOUDNÉHO SLOVA A BEZ HLESU SKOLENÝ TÍM VĚDĚNÍM UŽ JEN BUBLAL A SKUČEL. BEZ ODVAHY SE SVÝMI PŘEDEŠLÝMI SKUTKY PŘIHLÁSIT KE SVÉMU PRAVÉMU OBČANSKÉMU JMÉNU ZAČAL V HODINĚ SMRTI HOROUČNĚ LITOVAT,

ČEHO SE KDY DOPUSTIL. PŘIPOUŠTÍM, ŽE DOSTAL ODPOVĚĎ V PONĚKUD JINÉ FORMĚ, NEŽ JI ČEKAL NEBO SI JI NAIVNĚ PŘEDSTAVOVAL. TO UŽ ALE ZASE OMÍLÁME DOKOLA TOTÉŽ. TOTIŽ, JAK CHCETE, VY LIDÉ, POCHOPIT VĚČNOST, KDYŽ NEUMÍTE VZDOROVAT ANI HLOUPÉ SYFILIDĚ A ZA DVEŘMI ČEKÁ ANATEMA? ŽE BY MI SCHÁZEL DAR VĚCI POŘÁDNĚ VYSVĚTLIT A VŠECHNO MI ZABERE MOC ČASU? NEBO JE TO DÁNO MÝM NEDOSTATKEM EMPATIE? TAKY MI VRTÁ HLAVOU, ŽE SE TEN LENIN ZHROZIL VÍC TOHO, ŽE HO JINÝ KAŠPAR JMÉNEM (opovržlivě s důrazem na chybu) „NO-CRI“ ODVRHNE, ZATÍMCO MĚ SAMÉHO SE DOSTATEČNĚ NEBÁL. TO MĚ OPRAVDU ZKLAMALO A RADŠI JSEM SE PŘEHOUPL DÁL. ALE VRAŤME SE ZASE DO DOBY, KDY MI TEN NÝMAND JEŠTĚ ÚSPĚŠNĚ SLOUŽIL A JÁ JSEM SI PLNÝMI HRSTMI UŽÍVAL VĚRNOST JEMU ODDANÝCH DAVŮ...

Rusko, rok 1918, události po Říjnové revoluci. Genocida vlastního i ukrajinského národa běží na plné obrátky přesně dle chorobného scénáře samozvaného architekta Revoluce za lepší zítřky. Důsledkem aplikace shora zmíněných marx-

leninských teorií zavládl teror a násilí v tak obhludné podobě, že byla později inspirací i pro rovnocenný fašismus. Občanská válka pohltila celou zemi a rozdělila hlubokým příkopem společnost na ruskou a sovětskou. Poslušný dav štvaný fanatickou nenávisť ateistů vůči náboženství začal realizovat svou verzi lepšího světa. V reakci na vyvražďování duchovních a věřících tehdejší moskevský patriarcha pravoslavné církve Tichon již dne 19. ledna 1918 exkomunikoval a postavil pod trestem anatematu všechny, kteří se podíleli na zvěrstvech a páchaných zločinech. Jako by v předtuše toho, co mělo teprve přijít, vycítil patriarcha už v počátcích nově vzniklého státu, že se dějí věci, jejichž původ pochází odjinud než z lidského světa. Láska a pokora je ale pomalá zbraň proti bodákům. Bůh samotný rozhodne ve věci, kde lidské síly přestaly působit. Svým činem přesahujícím hranice života tento muž pevných morálních zásad a názorové integrity projevil občanskou i lidskou odvahu postavit se navzdory času silám samotného Ďábla, přičemž se rozhodl raději čelit jisté smrti doma než pokračovat životem v exilu. Za svou odvahu zaplatil nejdříve svobodou, následně pak plíživou smrtí otrávením ve vězení po tichém pokynu z nejvyšších míst nově vzniklého státu, že není třeba vytvářet další mučedníky. Až

mnohem později, desítky let po jeho skonu, se patriarchovi za jeho prozíravé životní činy spojené s nezměrnou pokorou a hrdinstvím dostalo uznání formou svatořečení nejprve v cizině, následně i doma. Svým pronikavým viděním světa se aktivně činy zasloužil o rozšíření dialogu s katolickou církví a u části pravoslavného duchovenstva o nabourání vžitého dogmatu, že Antikrist přijde ze Západu. Touha říci západním zemím, jak by se mohla změnit jejich společnost na základě nejvyšší pravdy v protikladu k jejich pomýleným zásadám, byla krutě umlčena temnými silami z vlastních řad.

Zatím jsme ale ještě stále v období počátku Sovětského svazu řízeného Leninem, který dekretem o oddělení státu a církve, provázeným celosovětským zavíráním kostelů, naplnil skutkovou podstatu obou pojmů opravňujících k uvalení anatematu – kacířství i schizma, z nichž každý sám o sobě je pro církev dostatečným důvodem pro uvalení výše zmíněné klatby. Revolucí rozpoutané temné síly v zoufalé snaze o zachování Kristova učení na území bývalého Ruska iniciovaly vznik tajné podzemní katakombní církve, zatímco oficiální chrámy a kostely jsou pleněny a systematicky ničeny po celé zemi. Vlna emigrace duchovních, inteligence i šlechty vynesla na povrch krutou pravdu – bylo zcela běžné, že se

za hranicemi uprchlíci vzdávali svého občanství i příslušnosti k bývalé vlasti, nyní Sovětskému svazu. Jako by ruskou zemí hýbal samotný Ďábel, zatímco rozohněný dav poslušný jeho rozmarům zabíjel a vraždil ve jménu nového řádu. Kyjevský patriarcha Vladimir byl popraven hordou bolševiků 25. ledna 1918 poté, co ho odvezli na neznámé místo. Důvod – odmítl uznat revoluci. Předtím, než ho popravili, byl vystaven krutému bití a mučení. Skonal s modlitbou na rtech, když prosil Pána o milosrdenství pro své katy a žádal Boha, aby jim odpustil. V Donské oblasti v únoru roku 1918 zavraždili rudoarmějci doslova každého kněze, na kterého narazili. Osmdesátiletý mnich Amvrosi byl na místě ubit pažbami pušek předtím, než stačil cokoli říct. V donském regionu byl kněz Dimitrij odvečen nahý na hřbitov. Když se vkleče pokusil pravou rukou těsně před jistou smrtí pokřížovat, usekli mu ji šavlí přímo v rameni. Zbytek těla byl nalezen rozsekán na kusy. V monastýru svatého Spasitele příslušníci Rudé armády skalpovali zaživa 75letého opata předtím, než mu uřezali hlavu. V Chersonské oblasti na jižní Ukrajině, v těsném sousedství poloostrova Krym, byl místní pop ukřižován zaživa. Germogen, tobolský biskup, byl surově zavražděn spolu s ostatními zadrženými v červnu roku 1919 utopením. Pořádal tehdy

náboženské procesí na oslavu dne, kdy car projížděl Tobolskem na své cestě do Jekatěrinburgu, přičemž si dovolil požehnat carské rodině. Týden po konání procesí byl ale zatčen. Sověti přislíbili jeho propuštění pod podmínkou úhrady výkupného ve výši 10 000 rublů, později 100 000. Když sumu konečně vybrali a doručili, delegaci zatkli a později popravili utopením. Germogen samotný byl doveden ke splavu a vržen do vody s kameny uvázanými k hlavě. V Kyjevské oblasti byl kněz Abram Zoltanovič pro svou popularitu trnem v oku čekistům. Popravili ho společně s jedním z jeho synů, pro jeho ženu a druhého syna si došli rovnou do nemocnice. Dnes už na místě stojí malý pomník, tehdy zde však stál narychlo zřízený provizorní lazaret. V prostorách objektu se nacházela i porodnice pro komplikované případy. Jeho ženu zabili jako první. Protože však po zbrklé vraždě neměli jak ověřit totožnost čerstvě narozeného knězova syna, v ten okamžik už sirotka, nechali vojáci raději zamordovat všechny nově narozené. Rozkaz je rozkaz. Celkem pět přítomných novorozenců rozsekali na místě do takové kaše, že bylo těžké vůbec určit počet mrtvých těl. Objevily se dokonce dohady, že je chtěli uvařit v kotli a sníst. Maso bylo oddělené od kostí, zbytky kostí rozdrcené.

Ve spleti mrtvých dětských těl přichystaných jako vykostěné kuře z jatek bylo bolestné hledat účel.

V zemi, kde hlad a bída dohnaly lidi k zoufalým činům, nehledej logiku. Mastný hák v řeznictví coby přísada na vývar se vrací jako pointa starého vtipu stejně jako zašlá fotka minulých časů blahobytu, předaných od úst k ústům prostřednictvím vzpomínek na starou matku a její bábu. Vlna rudého teroru se nekontrolovaně hnala zemí jako zlá lednová vichřice a nemilosrdně smetla vše, co jí stálo v cestě. Z prasklého a vychýleného světa vytékaly síly a rozplývaly se vniveč ztracené v nesmírných dálkách prostoru a času. A jako dírou ve starém hrnci z něj unikaly láska a světlo, nahrazeny mrazivě temným proudem materie neznámé povahy. Vítej v zemi, kde zítra již znamenalo včera.

Uvnitř kyjevské nemocnice se ale zničehonic spustila hádka mezi samotnými čekisty, následovaná střelbou. Když řež skončila a poslední a jediný z čekistů se postřelený odbelhal, našli překvapení vesničané na místě celého masakru jako zázrakem nezraněné dítě. Celé umazané od černé kolomazi, ale jinak živé a zdravé. Kolem se válela mrtvá těla personálu nemocnice propletená s těly čekistů. Úžas z nalezení a šok z brutality útoku potlačil všechny otázky. Boží vůle, řekli si ohromení vesničané a malého

chlupce omyli, dosucha utřeli a ukryli. A protože neměl jméno, a nikdo nevěděl, který z těch pěti nově narozených by to měl být, když jich teď bylo najednou vlastně šest, prohlásili ho obratem za Kirila Alexandroviče Opruzova, syna zelináře a potomka Moskalů příšlých ze sousední Rusi. Celé to pocházelo z hlavy Vasila, místního opilce a povaleče, který se dal před týdnem na stranu rudoarmějců. V mžiku ho to napadlo a hned to i provedl. Ale tak už to na Rusi bývá. Tak dostal Kiril své lidské jméno, k tomu do vínku ještě i otce. A nikomu nepřišlo divné, že na místě zůstaly znetvořené a rozdrcené ostatky po celkem pěti dětech, o šestém narozeném žádný záznam v lékařských zprávách nebyl.

Abych to ale sám znova upřesnil – jmenování mého novopečeného otce zelinářem bylo spíše venkovským sarkasmem a ne jeho skutečným postavením ve společnosti, kde byl znám především díky svému nestřídmému sexuálnímu apetitu, který ve vesnici neponechal bez povšimnutí krom vrozenou demencí postižené hloupé Emy jedinou nehlídanou ovci. Ty ve své navenek předstírané prostotě úspěšně lákal na mrkev či jinou zeleninu, věčně za tímto účelem čouhající z jeho obludných kapes. Sečtělá část obce ho ku posmrtné nelibosti autora nazývala trefně Smerďakovem. Tak jsem vyrůstal

napůl zapomenutý světu v prostředí toho domova u muže, jehož pojmenování po Smerďakovovi mělo svůj logický důvod. Svým komplikovaným a nečitelným způsobem myšlení, špatným, doslova nemocným, pochopením podstaty lidské morálky přesně odpovídal materializovanému obrazu svého literárního protějšku.

Ten durak vážně uvěřil tomu, že je můj otec. A jako můj otec byl nejbídnějším, nejzbabělejším a přitom zároveň nejbezohlednějším člověkem, jaký se na světě kdy mohl vůbec narodit. Je s podivem, že takoví lidé se rodí či objevují u nás na Rusi v hojném počtu, ačkoliv území mého dětství lze přesněji popsat slovem Ukrajina. Neustále mě nutil činit rozličná pokání. V noci i ve dne mě trápil zimou a hladem. V dětství, ustavičně bez oblečení a bos zakrytý jen košilkou, jsem při krutém mrazu na provizorním domácím oltáři napůl zhroucený zimou, nedostatkem potravy – lépe snad řečeno vůbec žádným jídlem – i ospalostí zíral se vzrůstající nenávistí proti Tomu, který visel přikován ke kříži a shlížel na mě dolů ze své ukřižované výšky jako prodloužené oko i ruka mého vlastního otce. Ten se v pravidelných intervalech oddával dlouze trvajícím modlitbám, v nichž si hlasitě nepřál nic menšího než moji smrt. Banalita toho požadavku mi nedávala

smysl. Ukotvený ale ve svém přesvědčení mně otec krom jídla časem přestal dávat i vodu, jako by testoval, kolik ještě vydržím, než definitivně pojdu. Sám neměl žádné vysvětlení pro skutečnost, že ještě živ a zdrav pořád přetrvávám, ačkoliv přísun jídla i vody mi odepřel už víc než jeden lidský rok zpět.

Musím se přiznat, že jeho naprosté nepochopení ve mně nezřídka vyvolávalo i pravidelné pocity lítosti a odpuštění, provázené návaly jasného proudu světla, které mě pohlcovalo jako proud řeky a zbavovalo pocitu únavy, žízně i hladu. Ale vždy jsem zase brzy procitl do svého stavu netečnosti a nezájmu, neboť upřímně – spása ostatních nikdy nebyla mým posláním. Časem jsem také pochopil smysl všech těch slov, co mi otec předkládal za účelem snad vykoupení jeho vlastních hříchů a požadovaného odpuštění, které se – jak jinak – vztahovalo výhradně k jeho osobě. Neboť co lze odpouštět malému bezbrannému dítěti? Tak jsem z nudy opakoval všechny ty modlitby a svatá slova, které jsem bez údivu a znalosti čtení znal. Aniž bych je kdy musel opravdu číst, přesně jsem věděl, co bude na další straně, ještě než jsem ji otočil. Z dlouhé chvíle jsem začal ta slova komolit, až jsem dospěl v duchu k osvětlení, které se projevilo tím, že jsem celé znění bible začal odříkávat zpaměti obráceně, zprava doleva a ještě od konce, až

jsem mumlal ty umně spletené litanie natruc jejich autorovi proti jejich původně určenému slovosledu v překrouceném smyslu slova. Když to otec kdysi v jasné chvíli zření postřehl, utíkal hned s klením a křižováním rovnou do kůlny pro obrovité kladivo, aby mě ihned na místě bez milosti skolil jako zralé jateční prase, když jsem se k jeho nevoli už jako dítě takto projevil.

Nečekal jsem ale, až s kladivem zasáhne. Zahnutým pohrabáčem do kamen jsem ho z úkrytu zpoza dveří trefil ze židle rovnou do oka tak šťastně, že se nestačil ani napřáhnout kladivem k úderu, načež jsem mu s překvapivou rychlostí vyklovl i jeho druhé oko, až zůstal slepý, a odzbrojený bolestí skočil směrem, odkud zazníval můj pohyb. Na to jsem samozřejmě čekal, mrštně jsem uskočil stranou, zatímco otec přistál svýma holýma rukama na doruda rozžhavené plotně, přičemž ochromen bolestí ze spálených dlaní se už ani nesnažil svůj vlastní pád nějak mírnit. Dlaněmi prostě instinktivně ucukl, čímž zcela ztratil oporu a svalil se na kamna jako oživlý pytel, který se s nepřičetným řevem skutálel na zem. Přišlo mi jako dobrý nápad ho ještě před odchodem dorazit hrncem vřelé vody připravené na jeho večerní koupel. Vší silou jsem se zapřel do hrnce a tlačil. Hrncem, naplněným až po okraj vřelým nákladem, jsem pomalu posouval

z plotny kamen, až se převrhl, sklouzl na hraně plotny a dobrá polovina toho bublavého obsahu mu vychrstla rovnou na hlavu a vstříkla přímo do otevřené tlamy té jeho krví a zbytky vlastních očí špinavé slepé tváře.

Tak jsem mu tu nenasytnou hubu, co mu zbyla jako poslední neseškvařený a zdravý orgán obličeje, zalil rozžhavenou vodou, až se jí dosyta nalokal, než mu došlo, co jsem do něj vlastně poslal. První nápor byl pro něj bezpochyby šokem. Očividně se ukolébal iluzí, že během malé chvíle oslepnout a sežehnout si ruce i s obličejem už je opravdu až dost. Reakce nebyla tak hlasitá, protože následkem spaření tou lázní měl ústa i hrdlo nepoužitelné k řeči. Pomalu se začal dusit, zatímco z něj unikaly obláčky vřelé páry. Zvuky, které teď nově vydával, byly už méně hlasité a zcela nepodobné jeho původnímu hlasu. Tělo se mu třáslou celou škálou nekoordinovaných pohybů, které mi dohromady nedávaly žádný smysl. Zkoušel jsem je vleže napodobit i s kopáním nohou, abych se ujistil, zda v nich opravdu žádný skrytý význam není, ale pak mě ta zábava omrzela. Nemělo to vůbec žádnou myšlenku. Z technického hlediska čistě tělesná záležitost. A jakoby zázrakem přestalo nadto fungovat i jeho podvědomí. Zrudlý až dofialova a s děravýma očima přestal být podobný sám sobě,

unaveně blábolil a skučel něco, co jsem se už nesnažil rozluštit, takže podstata toho jeho posledního sdělení mi zůstala utajena.

Chvíli mnou lomcoval známý pocit čehosi, co vy nazýváte soucitem s lidským stvořením. Pak ale ten pocit zmizel stejně rychle, jak se objevil, a já jsem byl zase sám sebou, přičemž je mi zatěžko vysvětlit, jak se stalo, že jsem sám sebe viděl podlehnout pohnutkám, které nelze nazvat jinak, než že nebyly mé vlastní. Zřetelně jsem viděl své tělo chovat se způsobem, který byl v naprostém rozporu s mým přirozeným vnímáním světa kolem. Jako bych se rozpoltil na dva kusy, přičemž jedna z těch částí mi přestala patřit a podléhala pokynům a vůli někoho druhého. Ukrývám snad v sobě dvojníka? Prosycený tím podezřením na sebe samého jsem se raději rovnou sebral a zmizel, když jsem ještě předtím, poslušen zase už svému dobře známému hlasu, zatopil přímo ve skříni s šatstvem. Otcovo skučení ještě chvíli zaznívalo ze stále výše šlehajících plamenů, jež pozřely můj prý rodný dům a s ním i mého tátu, kterého jsem přece tak šikovně připravil o oči, až jsem si, povzbuzen tou trefou, říkal, že se ve světě určitě neztratím. Cítil jsem, že mám vyšší cíl než klovat tak obratně oči svému domnělému fotrovi. Posílen úspěchem i nabytým sebevědomím,

že už zase patřím jen sobě samému, jsem necítil žádnou potřebu pátrat po svém údajném bratrovi, který se nedávno nekontrolovaně narodil blbě Emě, po vsi vtipálky označované jako moje biologická matka, a navždy jsem opustil to místo.

Za sebou jsem zanechal jen úlevu vyzařovanou dosyta všemi ovceři po celé vsi. Doprovázen jejich šťastným bečením, kterým hlasitě vyjadřovaly na dálku svůj dík, jsem se za ukrutné zimy ztrácel z dohledu. Uvyklý pohybu ve sněhu od narození, vzdálenost, kterou jsem jako právě narozený sněhem, deštěm i blátem musel po čtyřech urazit, než jsem se poprvé v prostorách provizorní vojenské porodnice v samé blízkosti Kyjeva potkal s lidmi, mi byla dobrou průpravou. Jednu věc jsem si však ze svého prvního setkání s lidmi odnášel jako poznatek: naučil jsem se růstem přizpůsobit své tělo odpovídajícímu věku. Začal jsem konečně růst, abych byl co nejdříve dospělý. Tak jsem se, vybaven jménem Kiril, vydal na pouť zemí, která byla domovem mému dospívání. S očima otevřenýma jsem vyšel nasávat ten rozpoutaný chaos, abych si sám a po svém vychutnal, co jsem zasel.

Není snadné rozplétat předivo minulých skutků zpětně na základě znalosti toho, co se později stalo. Kráčet životem pozpátku a hledat v mrtvé minulosti

příčiny událostí, které se teprve mají stát. Možná návod, jak uchopit celý tento podivuhodný příběh a začít nejprve koncem? První potvrzené zmínky o Kirilovi a jeho obskurních příhodách se datují někdy do roku 1930, kdy se už v sovětském Rusku odehrála událost, která byla jen dalším absurdním pokračováním v nekonečné řadě nesmyslného zabíjení. Desetiletí teroru a devastace carské státní infrastruktury, vyvražďování inteligence, hony na církevní hodnostáře, vlastníky půdy i zakladatele průmyslu – vše uvrhlo zemi do naprostého chaosu, kdy přestalo fungovat i to, co beztak už fungovalo špatně.

Násilná implementace komunistického experimentu měla fatální dopad. Genocida neruských národů prostřednictvím gulagů, zavedených už Leninem, splnila za Stalina pohotově funkci regulátora populace. Výdobytky průmyslové revoluce byly vůbec poprvé s invencí využity k masovému vraždění civilního obyvatelstva. Vynález obyčejného vlaku, věci ze své podstaty nekonfliktní a svým zaměřením primárně určené k přepravě, zvládl bravurně s nevídanou brutalitou přemístit napříč zemí celé národy. Cíl určení: sibiřské nápravně-pracovní tábory gulagy. Objev ostnatého drátu, který na sklonku 19. století významně ovlivnil rozvoj

chovu hovězího dobytka na americkém Západě, získal na Východě smutnou proslulost jako oplocení koncentračních pracovních táborů. Sovětský svaz se s jeho pomocí účinně, ideově i hospodářsky, oddělil od ostatního světa na bezmála sedmdesát let. Nezaměnitelný stavební prvek budoucí železné opony byl včetně pracovních táborů smutnou inspirací i pro právě se rodící fašismus. Narušení spontánní globální směny ekonomickou i politickou izolací Sovětského svazu od počátku jeho vzniku bylo tak silné, že ovlivnilo chudobou a strádáním několik následujících generací. Ty první začaly prostě vymírat hladem, protože neuměly zasít pšenici na venkově spravovaném válečným komunismem, aby chaos následně vyvrcholil sérií hladomorů napříč celou zemí a obohatil svět výrazem pro Stalinem režírovanou taktickou etnickou čistku – Голодомор. Ten jako by zdědil po mrtvém Leninovi jeho zálibu ve zprávách a reportech o počtu hladem vymřelých kulaků, neváhal a tuto veskrze nelidskou vlastnost vylepšil vědeckými metodami tak, že danou oblast uzavřel neprodyšnými hranicemi, zamezil pohyb obyvatel a zkonfiskoval zásoby pšenice. Zbývalo jen čekat. Z dochovaných statistik jasně vyplývá, že export ukrajinské pšenice do zahraničí dosáhl svého

několikanásobného vrcholu v době hladomoru na Ukrajině.

Těm, co ještě pořád s pokorou doufali v nápravu, bylo arogantní odpovědí nové rozhodnutí politbyra: rozkaz k úmyslné demolici Katedrály Krista Spasitele v Moskvě za účelem zneužití původně svatého místa pro výstavbu monumentálního Paláce sovětů. Pýcha nového řádu neznala mezí. První exploze otřásly zemi katedrály v noci na 5. prosince roku 1931 jako přímý důsledek předchozího tajného rozhodnutí vlády. Během následujících několika hrozivých dnů se zdálo, že světlo víry, které planulo katedrálou skrze úsilí a pokoru věřících, zaniklo a pohaslo navždy. Tak padl symbol víry. Někdejší největší pravoslavná katedrála Ruska, zároveň centrální chrám ruského pravoslaví a nakrátko místo korunovací cara. Sakrální stavba celé Rusi přestala existovat. Barbarství podobného charakteru nemá historicky ve světě obdoby. A to vše pomocí kamer a nejmodernější dostupné techniky zpupně zdokumentováno. Nový řád vyslal opět světu poselství jasného významu. Ještě neodeznělo hřmění první mohutné exploze, ani neusedl prach a písek zdvižený do oblak dynamitovou náloží. Obrovité kusy kamenných sloupů, zdi a překladů dosedaly k zemi uvedené do pohybu ohromnou silou výbuchu. S dutým duněním za zřetelného otřásání na kost

promrzlé země se kolem usazovaly bloky mramoru a kamene, když se z epicentra výbuchu vylouppl malý, pomalu se pohybující bod. Na samé hranici viditelnosti, vyrostlý ze směsi páry, kouře, prachu, hlíny a ohně, si s námahou razil cestu ven. Někdo – postavou spíše chlapec – se proplétal skrze explozí rozestými troskami a rozvalinami několikanásobně většími než dospělý člověk.

Rudou armádou neprodyšně uzavřená oblast kolem moskevské Katedrály Krista Spasitele byla svěřena v tento významný den přímému velení důstojníka Dimitrije Michajlova Kvočkina. Chlapec černý od kouře a sazí mlčky, bez jediného slova, zamířil přímo k veliteli. Za němého úžasu ostatních neohroženě dokráčel až k němu a požádal ho o láhev vodky. Na tváři důstojníka se kupodivu rozzářil pobavený úsměv.

„Na,“ podal mu láhev. „Co tady děláš, maličký? Jak se jmenuješ?“ Nezmohl se v překvapení důstojník na nic lepšího. Špinavé, černé, ohořelé šaty vykročily k podané lahvi s vodkou. Holá, ještě chlapecká ruka vyklouzla zpod deky a kabátu, aby nebylo pochyb, že žádost byla myšlena vážně. Chlapec uchopil zcela plnou láhev vodky a dlouhými doušky ji k překvapení ostatních vyprázdnil do dna.

„CO TADY DĚLÁM?“ odvětil neznámý mladík a zahleděl se nepřítomně na [trosky chrámu](#). „NIČÍM ZEVNITŘ, CO VY SE SNAŽÍTE BÁZLIVĚ ZNIČIT Z DÁLKY,“ řekl suše. „MÁTE STRACH TAM JÍT?“ Pohlédl okem směrem k doutnajícím rozvalinám chrámu, aby bylo jasné, o čem mluví. „TAM UVNITŘ HO POTKÁTE. TAM, KDE SE MÍSÍ ŽIVLY. A JMENUJI SE KIRIL. KIRIL ALEXANDROVIČ OPRUZOV.“ Střelbitě sjel holou rukou pod deku a kabát na hrudi, vytáhl kříž vyneseny z právě doutnajících rozvalin chrámu a roztříštil ho o zmrzlou zem.



Několik mužů kolem instinktivně uskočilo a sáhlo po zbraních. Chlapec ale vytáhl jen zdobený kříž, tak zůstalo při tasených zbraních a nikdo zatím nestřílel. A jako by vzduchem zněla znova slova klatby dávno zesnulého patriarchy Tichona, který před dlouhými třinácti lety odsud seslal anatema na zrádce Krista. V prachu a dýmu tak právě zmizela další upomínka na místo jeho činu. Místo, kde se po vyhlášení anatematu z lavic zdvihali teď už vesměs vyvraždění biskupové a bušili svými žezly – biskupskými berlami, zatímco zvučný chór dokola opakoval hrozná slova vyjadřující hněv na kolena povalené církve.

A-NA-THE-MA ... A-NA-THE-MA, vyzařovalo z útrob rozvalin i teď jako neslyšná ozvěna beze slov. A-NA-THE-MA, linulo se syčivým hlasem z úst černých jako saze, až ta černá pohlcovala vůkolní svět, který v ní mžikem mizel jako vypařený v propadlišti, zatímco se jeho popelavě šedý proměnlivý obličej nespočtu tváří střídal s podobou hada a uzavřený v kruhu hleděl svýma jednou hadíma, podruhé asfaltově černýma očima té nelidské tváře přímo do očí druhého muže s mrazivým úsměvem v obličejí barvy zašlé mědi. Oba stáli naproti sobě ve stejné aréně tvaru kruhu jako dva protivníci připravení k zápasu. Mlčky se obcházeli a měřili jako dva

kohouti, ale jeden druhého neviděl a jeden o druhém nevěděl.

„BYLO TAM MÁLO VODY,“ ukázal mladík prázdnou rukou k epicentru výbuchu, zatímco pozornost ostatních se soustředila na něj a nic z toho, co se právě odehrálo na rozhraní světů, neviděli a neslyšeli. „MÁLO VODY JSTE DALI, AMATÉŘI,“ opakoval s opovržením Kiril jako náměsíčný a přihnul si naposled z již prázdné lahve, aby dopil i poslední zbylé kapky vodky. Jurodivé oči měl upřené do dýmu, jako by ostatní nevnímal, a mumlal dál: „HLEDEJTE POD ZEMÍ A ZNIČTE V KATAKOMBÁCH TY, CO STÁLE VZDORUJÍ. SLYŠÍM JEJICH HLASY, VIDÍM JEJICH TVÁŘE UKRYTÉ DOLE POD POVRCHEM. ZALEZLÍ JAKO KRTCI HLAVOU V ZEMI PŘEŽÍVAJÍ! PŘIDEJ SPRÁVNÝ DÍL VODY, ZEMĚ, VZDUCHU I OHNĚ A ZNIČÍM VOJSKA ARMAGEDONU I S JEJICH BOHEM!“ mružel polohlasem, který nepatřil dítěti. Šlapal po rozbitém kříži na zemi a mával vypitou lahví vodky, pohupoval se v neznámém rytmu, zatímco zbytky chrámu na dohled dýmaly a duněly ohněm i kouřem jako vrata do chřtánu samotného pekla.

Všichni s napětím očekávali rozhodnutí velitele, zbraně odjištěné v palebné pozici. Stačil jeden

neopatrný pohyb a chlapec by klesl k zemi provrtaný kulkami naježených rudoarmějců.

„To je náš hrdina!“ zavrával v opileckém nadšení důstojník Kvočkin a poplácával obdivně chlapce po ramenou.

Ostatní ale byli jiného názoru.

„Zesměšnil Rudou armádu, nazval nás amatéry! Dělá z nás šašky!“ Ozývalo se zlověstně ze všech stran.

Vojáci se rozestoupili, pušky odjištěné, vyzývavě čekali, jak se záležitost vyvine dál.

Důstojník Kvočkin se zamračil a v návalu prudkého vzteku se na všechny kolem obořil: „Já jsem dnes velící důstojník! Já udílím rozkazy a já osobně zodpovídám za úspěch celé akce! Dnes budu podávat zprávu samotnému Stalinovi a jak tady stojím a velím, ve zprávě se objeví zmínka o tomto chlapci a o tom, že projevil odvahu, která každému z nás dnes chyběla! Nebo tu snad je někdo z vás, který by dokázal totéž co on? Je tu snad jeden jediný, co by mi z odtamtud,“ a hlavou pokývl směrem k rozvalinám, které mizely v mraku dýmu a černého kouře smíšeného s prachem a sazemí, „dokázal něco přinést? To je náš malý hrdina! Maladěc!“ Zařval na celé kolo a znova poplácával chlapce po ramenou. Událost se zdála být vyřešená. Jeden na druhého mlčky hleděli, zbraně

odjištěné, namířené na neznámého chlapce se ale nesklonily.

„Urazil Rudou armádu!“ ozvalo se našťvaně z hloučku mlčky stojících rudoarmějců. Ticho řezalo do uší. Napětí se dalo krájet.

S úsměvem na rtech staršina Kuzma Kuzmič spustil hlaveň k zemi a postavil se mezi chlapce, důstojníka Kirila a ostatní.

„Nikdo nestřílí!“ pronesl ledovým hlasem. Chytil důstojníka kolem ramen a šeptem tak, aby to nikdo z ostatních neslyšel, mu sdělil do ucha: „Děláš chybu, Mífo. Chlapec urazil Rudou armádu. Přece víš, jak to chodí. Ty napíšeš jednu zprávu a někdo jiný tady napíše druhou. A ke Stalinovi se dostanou obě,“ šeptal mu do ucha a zpříma mu pohlédl do očí. „Jen se podívej kolem sebe, všichni ti mladí kolem jsou chtiví povýšení. Jestli chlapce pustíš bez trestu, věř tomu, že ke Stalinovi dorazí ne dvě, ale nejmíň čtyři různé verze jedné události. A sám dobře víš, že nesnáší rozpory. Dobře zvaž, co teď uděláš, protože unáhlené řešení je horší než žádné.“ Poklepal mu významně na rameno a znova se mu zahleděl zpříma do očí, jako by chtěl vyčíst, co si myslí.

Důstojník Kvočkin znal Kuzmu dlouhou dobu. Starší o deset let ho Kuzma převyšoval věkem i zkušenostmi. Bylo by nadmíru bláhové brát jeho slova na lehkou

váhu. Natož se mu přímo postavit, protože autorita, které se těšil u mužstva, byla všeobecně známá.

„Dobře, co navrhuješ?“ odpověděl důstojník Kvočkin Kuzmovi tichým hlasem po chvíli mlčení. „Vždyť je to jen dítě!“

„Navrhuji ho zatknout a sebrat na stanici. Tím získáš čas a hlavy vychladnou. Později můžeš dát do zprávy, co se ti zlíbí, ale budeš mít zároveň jistotu, žeš jednal v zájmu strany, prověřil jsi jeho provinění a odpovídajícím způsobem jsi konal,“ pošeptal mu Kuzma tak, aby to nikdo z ostatních neslyšel.

Důstojník Kvočkin mlčky zvažoval situaci. V duchu už dávno uznal, že Kuzma má pravdu. Zdráhal se ale jen tak ihned přistoupit na řešení, které nebylo z jeho hlavy.

S vědomím, že chlapci právě zachránil život, stroze oznámil: „Zatýkám tě pro podezření z urážky Rudé armády. Vezmeme tě na stanici, posoudíme míru provinění a rozhodneme o trestu. Projevil ses jako hrdina, ale zároveň musíme posoudit závažnost přestupku. Jdeme!“ zavelel ostatním a kolem se ozvalo uznalé mručení. Hned nato důstojník vytáhl novou láhev vodky. Zachránil chlapci život? Důvod k oslavě! Ostatní sklopili odjištěné zbraně a s tekoucí vodkou rychle měnili názor. Důstojník Kvočkin, aniž by tušil osudovou velikost rozhodnutí daného

okamžiku, instinktivně zvolil variantu, která jeho životu navždy určila jiný směr. „Zapomeňme, co bylo, přijíme na to, co bude!“ stačil ještě vyhrknout, než otevřeli novou láhev. Opět si přihnuli, poplácali neznámého po ramenou a rozešli se každý za svým. „Maladěc,“ znělo uznalé mručení ostatních. A slova o urážce byla rázem zapomenuta.

Mračna dýmu se mezitím valila z hořících a doutnajících trosk chrámu. Slabý vítr se obrátil a vehnal černý oblak přímo do stojícího hloučku. Saze a štiplavý kouř téměř znemožnily dýchání. Kašel, přidušené nadávky a chrchlání provázely rozcházející se postavy jako poslední pozdrav právě zdemolovanému Chrámu Krista Spasitele. Zbývá podotknout, že z důvodů naprosto přirozených – totiž zejména z nedostatku peněz – nebyl Palác sovětů nikdy dokončen dál než po díry v zemi a základy první budovy. A tak megalomanský plán srovnatelný s papírovým projektem Hitlerova Velkého dómu v Germánii nikdy nespátril světlo světa a místo, dříve zasvěcené víře a pokoře, zůstalo po dlouhá desetiletí jen umělým bazénem sloužícím Moskvanům ke koupání a letním radovánkám, než se mu dostalo odpovídající satisfakce v opětovně vybudované kopii předchozího zničeného chrámu.

Ten večer, kdy došlo k jeho demolici, se na stanici už neodehrálo nic zásadního.

Jakmile s chlapcem Kirilem osaměli, chytil ho Kvočkin za rameno a bez meškání mu sdělil: „Běž, jsi volný. Dnes jsem ti zachránil život. Příště to třeba vrátíš ty mně. Dlužíš mi to a už jdi,“ dodal jakoby žertem.

Kiril celou dobu jen mlčky, bez zájmu, nepřítomně stál. Vlastně nebylo ani patrné, zda vůbec poslouchá. Aniž by řekl jediné slovo, počkal, až Kvočkin domluví. Pak se mu poprvé podíval do očí a s ledovým klidem pronesl: „NIKDO SE TĚ NEPROSIL. NEPOTŘEBUJI NIČÍ POMOC! ALE JAK SI PŘEJEŠ, VRÁTÍM SE, BUDE-LI TŘEBA. KIRIL PLNÍ SVÉ SLIBY A NEDLUŽÍ NIKOMU,“ dodal ještě. S těmi slovy se otočil a bez dalšího vysvětlení zmizel ve tmě ruské noční zimy.

Odkud se tam Kiril tehdy vzal a kam odešel, nikdo neví. Z doby, kdy psaní deníku nebo paměti znamenalo smrt oběšením, bohužel postrádáme spolehlivá fakta. Jako tažené nevyzpytatelným losem náhody se vynořují jedna za druhou vzpomínky a příběhy za uplynulá desetiletí, aby dokráčely až k dnešku. Ale zpět k příběhu. Skutečnou roli v něm Kiril sehrává poprvé až o dalších zhruba deset let později, za druhé světové války v roce 1940, kdy

působil jako sovětský rozvědčík operující na území tehdejšího protektorátu Čechy a Morava. Z té doby postrádáme vůbec cokoliv konkrétního o jeho tamní činnosti. Snad jen, že na svůj věk měl již vysokou hodnost podplukovníka, který pracoval v přísném utajení pro sovětské výzvědné služby. Ve svých přibližně dvaceti dvou letech byl mužem vysokého vzrůstu s výraznými, jako uhel černými, vlnitými vlasy. Hluboké temné oči lemovalo husté černé obočí. Pleť jeho obličeje byla naopak poněkud bělejší, než je zvykem, ústa měl úzká a přísná. Žádná fotografie z té doby neexistuje, proto musíme dát pouze na ústní popis. Shrnutí: černovlasá, neznámá osoba, voják na našem území, hovořící špatně česky s ruským přízvukem. Zbývá doplnit fakt, že uměl německy. Takto ho tedy poznala Judita Voloňská, později matka Markéty. Spolu s matkou, otcem a dvěma mladšími sestrami žila do začátku války spořádaným životem na malém statku u obce Zázvory poblíž města Olomouc. Po okupaci Čech a Moravy pak otec Judity tajně narukoval do formujícího se československého armádního sboru, zmizel v Polsku a rodina na několik dlouhých let osaměla, než se zprostředkovaně dozvěděla o jeho smrti. V posledním roce války padl na ruské frontě. Zbytek rodiny nezanechal v Emanově paměti žádnou významnou vzpomínku.

Vlastně neměl proč na ně vzpomínat. Jednoduše proto, že jim všem byl úplně lhostejný. Nikdo mu to sice nedal přímo najevo, ale existují věci, které není třeba vyslovit, a ony stejně zůstávají a nevyřčené v nitru čekají na svou příležitost. Zkrátka, všemi ostatními doma byl jen trpěný, nic jiného než mlčky přijatý na milost. Kde se vzal takový odstup a chlad? Za odpovědi musíme znova do válečných let, abychom spojili dvě konkrétní události, které přišly opakovaně za sebou s časovou prodlevou téměř dvaceti let, aby zásadním způsobem ovlivnily život dvou generací jedné rodiny.

Píše se leden roku 1940 a my se ocitáme uprostřed kruté zimy v obci Zázvory, v samé blízkosti města Olomouc. Stromy se mlčky klonily k zemi, sražené dujícími poryvy lednového větru. Praskot větví a mrazem ztuhlých kmenů zanikal v hukotu bouře. Ta občas prudce změnila směr a v tom krátkém bodu změny, kdy se rozbouřené živly přeskupovaly k úderu z jiné strany, se celý svět vůkol nakrátko narovnal a větve stromů se vztyčily, koruny se odlepily od země, až dřevo vzdychlo a zaúpělo, když se vracely ze záklonu na okamžik zpět do původní polohy, a v ten krátký čas klidu jako by všichni dohromady na okamžik sborem s obavou vydechli: Větre! Co se to dnes děje? Co se to na nás valí? A keře otevřely

na mžik své staré oči a taky stromy a lesní zvěř, schoulené ptactvo, a dokonce i ryby pod ledem. Všichni živí i neživí se obrátili na méně než vteřinu jeden na druhého, aby němí vyslovili tu otázku: Živly, co se to chystá? Ale jen co v mysli každého zaznělo první slovo té věty, ten ukrutný poryv se vrátil, aby nemilosrdně srazil zase vše živé na kolena k zemi a sjednal si respekt a strach.

Tu noc zůstala Judita sama opuštěná v celém statku. Se stísněným pocitem očekávala zase zpozdilý příchod zbylých členů rodiny. V jiné dny by už dávno byli doma, dnes však nevlídné zimní počasí vzalo dění do svých rukou a ranní vyjížďka matky s dědou a dcerami do města na skomírající trhy s potravinami se proměnila v cestu s neznámým časem návratu. Judita, nejstarší z nich, dobře věděla, že za takového počasí zbytek rodiny dorazí nejdřív zítra. Čekala ji noc strávená v opuštěném domě. Samotu se rozhodla naplnit rozjímáním. Se zavřenýma očima odháněla stísněné předtuchy a ponurou atmosféru strachu si po setmění krátila polohlasným modlením. Slovem božím zaháněla úzkost, přerušovanou jen skučením ostrého větru venku. Nelítostná lednová zima semkla krajinu ledovým krunýřem, sychravý vítr ohýbal stromy a poletující přemrzlý sníh se přesouval z místa na místo v celých dlouhých, pohyblivých blocích.

Hadry a mechem vycpané škvíry oken sněhem zapadlých dřevěnic v Zázvorech propouštěly ven jen minimum bledavého světla. Koruny temných smrků se zuřivě komíhaly ze strany na stranu, jak statečně odolávaly poryvům sněhové bouře.

Vprostřed tohoto divokého běsnění živlů se ze stínu lesa vyloupila tmavá postava a namáhavě si krok za krokem razila cestu k osamocenému stavení. Neznámý muž si počínal značně nejistě. Ozbrojený puškou se pomalu, ale s neúprosnou jistotou přibližoval kolíbavým krokem k osamělému statku. Občas zavrával, vždy se ale vrátil nazpět do původní pozice, a zdálo se, že buď náhodou, nebo s notnou dávkou štěstí pokaždé udržel rovnováhu i směr, až nakonec po namáhavé trase přes zasněžená pole konečně stanul u svého cíle. Obezřetně obešel stáje a narychlo zkontroloval vše kolem. Pak, jako by se konečně rozhodl, rázně zamířil ke hlavním dveřím a další kontrolou už se neobtěžoval. Naposledy na chvíli zastavil, přihnul si v záklonu z lahve a vykročil směrem k domu, aby vzápětí pažbou zbraně několikrát za sebou udeřil plnou silou do dřevěných dveří.

„Otče náš, jenž jsi na nebesích,
posvěť se jméno tvé,
přiď království tvé,

buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.
Chléb náš vezdejší dej nám dnes
a odpusť nám naše viny,
jakož i my odpouštíme našim viníkům
a neuved' nás v pokušení,
ale zbav nás od zlého.
Neboť tvé je království i moc i sláva navěky.
Amen.“

Judita odříkávala slovo za slovem s očima pokorně upřenýma do mihotavého plamene petrolejové lampy.

Buch, buch, buch, ozvalo se ostré hluboké zadunění, když vetřelec něčím tvrdým třikrát uhodil do dveří, až se otráslý v pantech. Judita sebou trhla jako raněné zvíře. Se strachem rozšířenýma očima stáhla nejistou rukou knot lampy a v domě se rázem rozprostřela tma, přerušovaná pouze mdlými záblesky unikajícími škvírami z rozžhavených kamen. Divný, studený pocit jí sevřel hrdlo i útroby a seslal na celé tělo neznámou tíhu. Pocit, který jako cizí ledový předmět šátral v jejím žaludku, ohmatával ji zevnitř a bránil v pohybu, až ovládl i samotnou mysl. Takto přece nikdo nikdy na jejich dveře netloukl, blesklo jí mimoděk hlavou. Ale ani na jediný okamžik ji nenapadlo jít ke dveřím a otevřít. Posedlá zlou

předtuchou se přinutila k nejistému pohybu. V naprosté tmě popaměti opatrně přešla z kuchyně do ložnice, aby se schovala do nejzazšího temného kouta pod postelí rodičů. Tvář jí ovanul závan vlezlého chladu nevytopené podlahy v zadní části místnosti. Ruce se jí mimoděk roztrásly, chvění se v mžiku rozšířilo i do nohou a dál, až se jí rozklepala i samotná brada a tělo vypovědělo poslušnost. Instinktivně se vši silou přitiskla k vlhké omítce stěny v nejzazším rohu a s hrůzou si uvědomila, že má čelo orosené chladným, ledovým potem. Ohlušující rána a praskot rozbitých dveří ji nakrátko zbavily dechu. Už už to vypadalo, že se samou nervozitou snad udusí, pak se ale tělo znova vzepjalo a ona třemi krátkými nádechy zalapala po nevětraném vzduchu. Paralyzovaná tmou i protichůdnými pocity odevzdaně čekala, co se stane. Domem se rozléhaly pomalé, opatrné ozvěny kroků. Po chvíli škrtlá sirka a její krátký svit z vedlejší místnosti na okamžik rozřal černočernou tmu. Sirka dohořela a dům se opět ponořil do inkoustové černě. Závan temného mrazivého dechu prošel jako ozvěna skrze stěny, okna i dveře a jako studený plamen olízl každého, kdo mu stál v cestě, aby pokračoval dál. Strachem zmučená Judita se pod postelí skrčila a bezděčně uhýbala neviditelné ruce, která olizovala vše kolem

a jako studený had ji ovinula tělo a hledala, kudy by vnikla dovnitř. Hmatatelnou přítomnost neviditelné cizí bytosti doplňovaly stále zřetelnější kroky. Už to nebylo jen nejisté šátrání ve tmě, ale odhodlání jim dodalo směr. V kuchyni vrzla židle, jak do ní někdo vrazil, pak se opět ozvalo krátké škrtnutí zápalky a najednou se skomírající plamen sirky změnil v plynulé světlo petrolejové lampy, kterou v tom chvatu zapomněla přímo na stole.

A studený nehmotný dech, který Juditu vzápětí ovanul pod postelí, ji se zvyšující intenzitou osahával po celém těle. Nezadržitelně ji vtahoval do sebe, zatímco s neúprosnou jistotou i zvyšující se náruživostí mířil svými chapadly po vnitřní straně stehen do jejího klína. Judita v panice vyskočila ze svého úkrytu pod postelí a strachem bez sebe běžela vstříc neznámému hostu. A tak ji Kiril nakonec našel. Co následovalo, neví s jistotou ani samotná Judita. Ačkoliv se o tom prakticky nikdy nikomu nezmínila, z toho, co víme, ji podplukovník Kiril tehdy několikanásobně brutálně znásilnil, přičemž dnes už nikdo přesně nezjistí, co se vlastně opravdu odehrálo té osudné lednové noci. Trauma události se mladé ženě otisklo doživotně do paměti jako dobytku vypálený cejch.

Ještě dlouho potom trpěla stavy úzkosti a temnými můrami, ze sna opakovaně křičela slova, která tehdy

v noci zazněla: „Zastav prosím, nech toho... ano, ano, Kirile, eto budět tvoj sukin syn, ano, prosím už ne. Smiluj se!“

Jako živý se jí v představách opakovaně vracel. Vrávoral a potácel se jako smyslů zbavený, při bití a opětovném znásilňování křičel na nebohou Juditu nesmyslné věci, z nichž šla hrůza a strach a které neměly zholat nic společného s aktem znásilnění ani s Juditou. Mluvil k cizímu muži, plný vzteku se mu mstil a vzápětí mu se spíláním vypovídal válku na život a na smrt. Doslova jako by tam tehdy s ním byl někdo třetí, s kým na místě zápasil, a přitom ji nutil opakovat slova, která diktoval. Ale většinu toho, co vyslovil, Judita stejně nechápala. Strach, ponížení, útrapy a skutečnost, že neuměla rusky, prakticky znemožnily porozumění. A Kiril samotný o to nestál. Co se stalo, stalo se a nelze odčinit ani vrátit.

A tak ji druhý den ráno rodina našla. V mdlobách, pokořenou a zneužitou na posteli. Zbytky dřevěných dveří se rozbité ve větru houपालy na jediném zbylém pantu. Navátý sníh se válel hluboko do vstupní haly domu. Nábytek uvnitř povalený, na zemi se válela láhev vypité vodky a po Kirilovi jako by se slehla zem. Z tohoto spojení potom pocházela dcera Markéta. V té době už byla válka v plném proudu. Komu a co ale vůbec hlásit? Nacistickým okupantům? Lidská

hrdost zabránila Juditě žádat o pomoc ty, které z celé duše nenáviděla. Kam se však obrátit, když ze strany, z níž čekali s nadějí úlevu, přišlo tohle? Zaťala zuby a rozhodla se raději počkat.

A když pak válka konečně skončila, bylo lepší na celou událost s hořkostí a bolestí zapomenout. Než se k tomu ale Judita Voloňská rozhodla, pokusila se po válce celou věc oznámit a oficiálně požádat o dopadení Kirila. Co však následovalo, ji jednou provždy odradilo od jakýchkoliv dalších pokusů domoci se kdy práva a spravedlnosti. Zástupci nově nastoleného řádu komunistické moci si s neskrývaným podezřením vyslechli historku ženy ze sedlácké rodiny. S nedůvěrou kroutili hlavami, zatímco Juditě pokládali otázky stran víry a počtu vlastněných hektarů pole, aby zakončili celou debatu vážně míněným varováním, že na ni prstem ukázala její víra. A tehdy Juditě došlo, že nemá smysl bojovat. Mýtus sovětských hrdinů byl na našem území nedotknutelný. Už jen pouhá zmínka o podobném činu na veřejnosti byla považována za vlastizradu. A ohlášení se rovnalo téměř dobrovolné popravě v komunistických lágrech s nálepkou kurvy. Kdo by žádal tu odvahu po obyčejné ženě? Válka a její utrpení skončilo a kdo by jí měl mít za zlé, že raději zvolila zapomnění a dala přednost mlčení před

marným pokusem osvětlit z perspektivy ostatních válečných osudů jen malou, nevýznamnou epizodu? Další z řady anonymních příběhů, kterých válkou zkoušená země nabízela bezpočet.

Tak se Judita Voloňská, matka Markéty, smířila s daným stavem. S trpkou hořkostí přijala, co jí osud nadělil. Původně veselá a pohledná dívka se postupně proměnila v melancholickou – smutkem posedlou osobu, hledající úlevu v tichu a samotě, někdy až za hranicí extrému. V ústraní mechanicky vychovávala svou dceru, která se nenápadně proměnila v krásnou vysokou štíhlou slečnu s dlouhými černými vlasy a bledším, protáhlým obličejem aristokratky, který vhodně umocňoval jemnost a křehkost její postavy. Havraní oči, lemované hustým obočím, dostala do vínku po svém neznámém otci, přičemž rodina už dál zůstala neúplná. Tak dcera Markéta vyrůstala ve skrovných poměrech sama s matkou.

V sedmnácti letech navštěvovala místní reálku a celé okolí ji znalo pro její neobyčejný půvab, důvtip a krásu. Končil rok 1957. O svém otci věděla jen pár slov od matky, ta jí však nikdy nevyzradila, co se opravdu odehrálo. Střežila si své tajemství pro sebe. Událost dceři popsala jako krátkodobou známost s vojákem během války, z níž si pamatuje pouze jméno mladého muže – Ivan – a jeho matnou

podobu. Ani jen slovem se nezmínila o tom, co se opravdu stalo, a stejný postoj zachovával i zbytek rodiny. Násilím potlačené vzpomínky se však Juditě v mysli dlouho a neúprosně vracely. Odolné vlivu času a jakoby obdařené vlastní vůlí. A aniž by to kdo tušil či chtěl, chystaly se s podivnou zlomyslností vystoupit znova na povrch.

„KIRIL NIKOGDA NEPOGIBNĚ, POTOMU ŠTO KIRIL BEZSMĚRTNYJ, ZNAEŠ? Кирил не знает смерти!“ znělo matce i po necelých osmnácti letech v uších pořád stejně. Brunátná tvář Kirila s pistolí u vlastní hlavy tvrdošijně vzdorovala zapomenutí. Stále živý v jejích vzpomínkách chodil po místnosti. Jako pomínutý točil bubínkem a střílel si přímo do čela, načež jí pistolí vrátil, ukázal jí náboj v komoře a jako vyměněný ji přátelsky zase prosil, aby ukončila jeho utrpení. Jen co to ale dořekl, klekl si na zem a brečel tam u postele jako malý. Štkal, až se celý třásl, a žadonil o odpuštění. „VYSVOBOĎ MĚ,“ naléhal na ni s opravdovými, nefalšovanými slzami v očích. A s těmi slovy jí téměř pokorně podal revolver a rozrušením bez sebe pokračoval: „NA, TO JE TVÁ ŠANCE. RULETA AŽ NÁS ROZSOUDÍ!“ Ujišťoval ji odhodlaně a s opravdovým, upřímným zármutkem v očích. TŘEBA SE TO KONEČNĚ PODAŘÍ! MODLI SE STEJNĚ JAKO PŘED CHVÍLÍ! PŘEDTÍM, NEŽ

JSEM PŘIŠEL!“ vyběhl jí naposled a s těmi slovy opět vzal odjištěnou pistoli a přinutil ji mířit na jeho hlavu. Sám si dokonce navedl hlaveň přímo mezi oči, načež musela stisknout kohoutek a střílet. Jednou, dvakrát, třikrát... Jako by se té podívané nemohl nasytit, zatímco Judita se v duchu na posteli modlila, aby se to už proboha stalo a konečně vyšel výstřel. Kulka se ale schovávala vždy v jiné komoře a nebylo pomoci. Bůh zavřel oči a zacpal si uši, a tak neviděl a neslyšel. A pak se Kiril spustil na kolena a vše se opakovalo znova.

Mechanicky mu do hlavy střílela dokola ránu za ranou s jedinou nevyřčenou nadějí: Zabít! Zabít! A on jí po každé ráně pistoli jemně odebral, přidal do ní náboj, roztočil bubínek, natáhl ji a mlčky nabitou vrátil. Tak pokračovali, až byla pistole plně nabitá! Ale rána stejně nevyšla.

„PROS SVÉHO BOHA O ODPUŠTĚNÍ, JEHO ŽÁDEJ O SPASENÍ,“ naléhal na ni usilovně, zatímco se dokola posilňoval vodkou. „ON MOJE SLOVA NESLYŠÍ! POŽÁDEJ HO TY, AŤ UČINÍ KONEC TVÉMU I MÉMU UTRPENÍ. NEBO SI SNAD BLÁHOVĚ MYSLÍŠ, ŽE CESTA KE TVÉ SPÁSE VEDE JEN TAK JEDNODUŠE PŘES DÍRU V MÉ HLAVĚ?“ usmál se pohrdavě, jako by se proměnil v jiného člověka a předchozí lítost byla ta tam. „NIC

LEPŠÍHO TEN TVŮJ SMUTNÝ SLZAVÝ BŮH NEZNÁ?“ rozčiloval se a rozpaloval s každou novou větou. „TO NEMÁ V KRÁMU LEPŠÍ ZBOŽÍ NEŽ POUŤOVÉ CETKY ZVANÉ SPÁSA A LÁSKA? NASTAV DRUHOU TVÁŘ – TO JE VAŠE HESLO, JÁ HODÍM KAMENEM. A TO MĚ MÁ JAKO SPASIT Z PROKLETÍ?“ Jeho pohled se ale zase pronikavě změnil. Jako by náhle procitl z návalu zlosti, zničehonic ji dokonale klidným hlasem vybídl: „BĚŽ, JSI VOLNÁ. BĚŽ, JE TO TVOJE CHVÍLE,“ vybízel ji přátelsky znova. „NEČEKEJ NA TO, CO SE STANE,“ naléhal – ale marně.

Neznámá tíha ji přitiskla k posteli a nedovolila se hnout. Neschopná provést jediný pohyb na něj, plná strachu i nenávisti zároveň, zírala jako přikovaná. Jeho první dotek ale změnil chování i v ní samotné. Tělo se nově vzepjalo zpět k životu a zuřivě se postavilo na obranu. On ji však chytil za vlasy, smetl dolů na postel a pak už byl všude na ní. Zřetelně cítila jeho dech, jeho pot i horkost jeho těla. A jak tak nerovně zápasili, ocitla se tápající Kirilova ruka v zápalu boje na jejím obličejí. Prsty jí zaťal do tváře, jak hledal prohlubně k zachycení, a pak ji nepřekonatelná síla stlačila nezadržitelně dolů k zemi. Zničehonic měla jeden z jeho šátrajících prstů přímo v ústech, a tak zaťala instinktivně vši silou zuby a jasně vnímala,

jak svým chrupem proráží kůži s masem a v ústech se jí rozprostřela nasládlá chuť jeho krve. A jak se mu stiskem uvězněná ruka kroutila marnou snahou vyprostit se ze sevření, stačila ještě z plné síly naposledy skousnout. Vtom už ji ale obrovitá síla rozevřela zuby a pak přišla rána, která ji smetla k zemi jako kus vlhkého hadru.

Ztěžka otevřela oči a otočila hlavu směrem na Kirila. Pohled, který se jí naskytl, ji ale naplnil hrůzou. S výsměchem v lesklých vodnatých očích si strčil nakousnutý prsteníček do vlastních úst a odsál stříkající krev.

„TY SUKA! MYSLÍŠ, ŽE MĚ TO BOLÍ?“ Přihnul si zase z lahve vodky a začal se nemístně smát. Jaký to ale byl smích? Děs? Hrůza? Nenávist? Pohrdání? Nic a všechno z toho. Kovový. Chladný. Bezcitný. „MŮJ PRST JSI CHTĚLA? ANO?“ Tyčil se nad ní jako obrovité monstrum. „TAK TADY HO MÁŠ!“ zařval. Strčil si poraněný prsteník levé ruky znova do vlastních úst a zařal zuby. Na okamžik zavrával, chvíli se soustředil, jako by překonával překážku, zatímco obličej mu přitom zbrunátněl a na čele vyskákaly krůpěje potu. Pak však napětí v ústech povolilo a jako by rázem něco ruplo, celou hlavou ucukl dozadu.

Znova se napřímil a s kamenným výrazem na ni chvíli zíral svýma vodnatýma očima, aby hned nato vytáhl s pohrdavým úsměvem prst s chybějícím článkem z úst. Před očima jí hýbal znetvořeným pahýlem v druhém kloubu ukousnutého prstu a s překvapením i pobavením zároveň hleděl na chybějící dva články, zatímco krev z pahýlu volně prýštila a stříkala na všechny strany. Obličej měl zrudlý – zbrocený potem a krví, tváře šťastně vyboulené, plné toho vlastního tuhého sousta.

Zhluboka, jako divoké zvíře nozdrami, nasál nosem dech, vztyčil se a vyplivl jí přímo do obličeje proud krve a slin smíchaný s těžkým zbytkem vlastního prstu.

„TY SUKA!“ řval na ni jako pominutý a strhával z ní šaty. „SUKIN SYN PŘICHÁZÍ, TO BUDĚT MOJ SUKIN SYN! MALADĚC SUKIN SYN!“ Opět ji začal tlouct a pak se jí násilím poprvé zmocnil. Vytloukl jí dva přední zuby, zohyzdil tělo a zjizvil obličej. „ABYS NEZAPOMNĚLA NA PŮVOD SUKIN SYNA,“ opakoval neustále. Pak se jí zmocnil podruhé a potřetí, bil ji a nutil ji znova a znova ho donekonečna ujišťovat totéž.

Zpuchlými rty slovo za slovem opakovala, co jí neustále zdůrazňoval: „Bude to tvůj sukin syn.“

„ISČÓ RAZ!“ ujišťoval se pořád dokola.

Znova zemdeně potvrdila: „Ano, ano... ten zkurvysyn bude tvůj, Kirile, ne můj.“

Cejch, který ji poznamenal, se Judita Voloňská jednou provždy rozhodla vzít s sebou až do samého hrobu. Násilím polkla všechno to ponížení hluboko dovnitř do sebe, aby nikdy ani slovo nevyšlo ven. Posílená úprkem k samotě se přimkla k víře a s pokorou hledala úlevu v asketickém odříkání a mlčení. S dobrým úmyslem nezatěžovat život Markéty hroznou událostí se matka s rodinou rozhodly ji raději ponechat v nevědomí. A jak den za dnem, rok za rokem plynul, dařilo se vskutku na vše zapomenout aspoň ostatním z rodiny.

Uběhlo osmnáct let. Příběh usnul a kruh se uzavřel. Před Bohem jsme si všichni rovni, skálopevně věřila Judita a odmítala vnímat rozdíl mezi Pánem a jeho služebníky. Mezi věčnou božskou silou a pomíjivou lidskou slabostí. Mezi Slovem z počátku světa a krásnými řečmi úlisných a proradných sluhů. Navzdory svému dlouhodobému přesvědčení ale podlehla pokušení a otevřela se otci Jakubovi – místnímu knězi a faráři. S čistým úmyslem jednou provždy to břímě ze sebe konečně shodit přiznala, co všechno vytrpěla osudné noci. Po dlouhých letech mlčení ze sebe soukala příběh, který ji po léta skrytě tížil a vůbec poprvé někomu vylíčila vše o doposud

neznámém Kirilovi, nezvaném otci Markétky Voloňské. Do posledního detailu se zbavila tajemství, které její život tak krutě poznamenalo.

A když už jednou popustila uzdu roky skrývanému bolu, muselo ven všechno. Jako proud řeky z ní vyvěraly po léta zamlčované události, aby s každým váhavě vysloveným slovem zároveň ulevila srdci. Povzbuzená blahodárným účinkem líčila, že neměl žádný strach ze smrti i jak na něj z donucení střílela, zatímco on ji nutil hrát ruskou ruletu s jeho životem. „Tak, že jsem mířila na jeho hlavu. Já jsem se účastnila té hry, rozumíte, otče?“ vyhrkla a zoufale se obrátila na kněze s němou prosbou o útěchu v očích. Tak prožívala svůj vlastní osud v plné síle znova a i po letech na ni působil stejně. „A ani plným zásobníkem se mi nepodařilo vystřelit a já jsem ho nezabila! Protože smrt na něj byla krátká! Kdo to vlastně byl, otče? Koho a proč na mě Bůh seslal? Ochraňte mě, otče, někdy mám strach, že se vrátí, protože já jsem mu přinesla na svět dceru, ale on chtěl syna! Čím jsem si to zasloužila?“ vzlykla ještě a dál popisovala, jak se tehdy v duchu modlila, aby se to už konečně stalo. Aby už vyšel výstřel a ukončil její utrpení. „Abych ho zabila!“ vyhrkla zděšeně. „Ale nepomohlo nic, protože on nemohl zemřít. Smrt nad ním v tu chvíli neměla moc,“ povzdechla

si Judita rezignovaně před knězem a dál pokračovala zážitkem, jak si Kiril ukousl sám svůj vlastní prst, jako by se ho bolest ani netýkala, sypala ze sebe v rozčilení všechny podrobnosti.

Otec Jakub mlčky naslouchal a nevstupoval do jejího emotivního projevu. Aniž by ji za celou dobu jedenkrát přerušil, pozval ji pak laskavě znova ke zpovědi a s rukou na srdci a úsměvem ve tváři jí nabídl pomoc.

„Jsem jen skromný prostředník mezi Bohem a lidmi, jehož posláním je sloužit božimu lidu a hlásat Boží slovo! A tebe chválím za odvalu a prosím Pána, aby ti dodal kuráž k další návštěvě,“ hladil ji hlasem na duši.

A vskutku, když se za ní dveře zpovědnice zavřely, cítila se jako omlazená. Radost ze života se jí vrátila prudce jako do tepen vehnaná krev. Úleva, která se dostavila, byla přímo stravující. Až se z toho náhlého návalu radosti a vnitřního klidu unavila. Nadmíru spokojeně mířila domů a vychutnávala tu převratnou proměnu svého těla a mysli. Lednové slunce zářilo, třpytící sníh křupal a vybízel k zimním radovánkám. Je to tak dlouho, co jsem nebyla sáňkovat, napadlo po letech zase Juditu.

Za dveřmi zpovědnice se však začal odvíjet jiný příběh. Kněz nemeškal a ještě téhož dne vše oznámil

Státní bezpečnosti. Akce nesla krycí název Spasitel. Pokrývala přibližně dvacet prověřených kněží s přesnými instrukcemi, koho mají ve zповědnicí čekat. Stručný popis ženy, přibližná doba i sporá fakta k události – to vše se vzácně shodovalo. Varovné zvonění telefonů napříč zemí spustilo další kapitolu našeho děje. A na opačném konci řetězu událostí, uprostřed noci, s otevřenou lahví vodky plukovník Kiril Alexandrovič Opruzov zpoza stolu své nevlídné kanceláře vydal s okamžitou platností rozkaz k ukončení akce Spasitel. Důvod: úkol splněn. Jakmile položil telefon, v chvatu sebral z věšáku svůj dlouhý zimní kabát a s vodkou v kapse zmizel do černé tmy.

Psal se rok 1958, mrazivý únor zábl do morku kostí. Na rovinných polích v okolí Zázvor se údolím řeky Moravy proháněl řezavý vítr, který před sebou jako bělavou pohyblivou zeď valil chuchvalce mlhy splývající jako bílé balvany zhruba metr nad zasněženými poli. V kontrastu ke zmrzlému a nehybnému povrchu země to vytvářelo fantaskní a ponurou atmosféru druhého pohyblivého světa, jen o pouhý metr výš nad zmrzlými pláněmi. Osamělá krácející postava bojující s napadaným sněhem a vichrem byla z dálky viditelná proti občasnému svitu měsíce pouze do první půlky těla, zbytek

zahalený do hustých chuchvalců mlhy mizel v mléčné neprůhledné kaši mrtvé říše ledu. Mladá slečna se brodila sněhem domů, k nepoznání zachumlaná do dlouhého kabátu a opletená šálou a čepicí. Cestou, která jindy zabrala půl hodiny, se probíjela už čtyřicet minut a byla sotva v půlce. Návrat z vydařené školní akce se v zimní mizérii prodlužoval, oči přivřené proti štíplavému větru, v duchu raději přemítala nad teplem domácích kamen. Zničehonic před ní vyskočila světlá zeleného vojenského auta. Už už se zdálo, že auto postavu před sebou smete a povalí. V poslední chvíli ji však řidič uviděl – strhl řízení doleva, aby se vyhnul srážce s pultělem, projel závějí u kraje silnice, aby se zas po namáhavém drápání znova zařadil do projetého středu. Vítr skučel předzvěstí něčeho zlého. Vše nasvědčovalo tomu, že se nic nestane a auto bez povšimnutí zmizí opět v mlze.

Vtom se však otevřely dveře, auto prudce zabrzdilo a na silnici vypadl neznámý muž. A než stačili řidič a spolujezdec zareagovat, vrávoral jejich kumpán směrem k nejasné postavě. Ještě před chvílí se jejich kolega povaloval bez zájmu na zadním sedadle zpitý vodkou, zničehonic ale vzadu v autě ožil, otevřel dveře a s pistolí v ruce vyšel ven do třesuté zimy. Netrvalo to dlouho a studentka gymnázia Markéta

Voloňská seděla na zadním sedadle auta obžalovaná z vlastizrady a nedostatku úcty k režimu. Aniž by cokoliv řekla, vystrašeně vyslechla obvinění a donucená nastoupit do auta se nervózně kousala do rtů s pevným přesvědčením posíleným čistou vírou, že se omyl ráno bezpochyby vysvětlí.

V rychlém sledu se opakovalo podruhé, co už se jednou stalo. Markétu dovedli do nízkých baráků, provizorně obsazených armádou. Kiril a jeho dva společníci ji dostrkali do samostatného domu na kraji kolonie, zatopili v kamnech a zasedli ke stolu s kartami. Brzy však přestali, protože jim chyběl čtvrtý hráč. Černovlasý vysoký Rus posílený vodkou vytáhl znenadání pistoli a lámanou češtinou jim sdělil, že se bude hrát ruleta. Naštvaně smetl karty ze stolu a obřadně před všemi vložil náboj do komory pistole. Pak roztočil bubínek, napil se vodky, vyzývavě na oba pohlédl, bez váhání namířil na vlastní spánek a střelil. Kohoutek cvakl naprázdno a s ním poskočily strachem ohryzky obou jeho společníků. Kiril obřadně zkontroloval zásobník, znova všem ukázal náboj v komoře, roztočil bubínek a odjistil. Pak nabídl zbraň Tondovi a Robertovi se znamením, že jsou na řadě. Žádný z nich se ale neměl k tomu, aby ji přebral a pokračoval. Dlouhou pauzu mlčení